

הסכרית

רב המכר הבינלאומי הגדול של השנה החולפת.
סנסציית הטיקטוק ורב המכר של ה - NEW YORK TIMES!

ההיפותזה של האהבה

רב המכר המטאורי!

אלי הייזלווד

"מה עוד אפשר להגיד על הספר
שכבש כל פסגה אפשרית!
'חד הקרן' של ז'אנר הרומן העכשווי!"

כריסטינה לורן, סופרות רבי המכר
של ה - New York Times

אלי הייזלווד

ההיפּוּתָּהּ שֶׁל הָאֵהָבָה

מאנגלית: גלי אבני

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אלי הייזלווד
ההיפותזה של האהבה

Ali Hazelwood
THE LOVE HYPOTHESIS

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: ורד רווה-שמואל
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2021 by Ali Hazelwood
All rights reserved
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-72-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל נשות המדעים שבחיי: קייט, קייטי, האטון ומאר.

Per aspera ad aspera

מאתגר לאתגר.

היפּוֹתְזָה (שם עצם)

השערה, הנחה או הצעה להסבר שמתבססת על עדויות מצומצמות/מוגבלות ומשמשות כנקודת מוצא להמשך מחקר.

דוגמה: "בהתבסס על המידע הקיים ועל הנתונים שנאספו עד כה, ההיפּוֹתְזָה שלי היא שככל שאתרחק מאהבה, ככה יהיה לי יותר טוב."

פרולוג

האמת היא שאוליב לא הייתה לגמרי סגורה על כל עניין הדוקטורט. לא כי היא לא אהבה מדע. (היא כן. היא אהבה מדע ומאוד. מדע היה הקטע שלה) ולא בגלל ריבוי הדגלים האדומים. היא הייתה לגמרי מודעת לעובדה, שהשנים הארוכות שבהן היא תהיה מחויבת לחיות במעבדה, בלי לקבל שום הערכה לעבודה הקשה שלה, עם משכורת רעב על שמונים שעות עבודה שבועיות, כנראה לא יתרמו לבריאות הנפשית שלה. ושיכול להיות שלבלות לילות שלמים מעל מבער בנזן כדי לגלות פיסת מידע שהייתה ברורה כבר קודם, זה לא בהכרח המפתח לאושר. שלהקדיש את השכל ואת הגוף למחקר האקדמי, עם הפסקות נדירות כדי לחטוף ביס מאיזה בייגל עבש היא לא הבחירה החכמה. היא הייתה מודעת היטב, ועדיין דבר מזה ממש לא הטריד אותה. או שאולי כן. אולי קצת הטריד אותה. אבל היא התמודדה. היה זה משהו אחר שמנע ממנה להיכנע למעגל הגיהנום, שואב הנשמה והידוע לשמצה (קרי, התוכנית האקדמית לקבלת Ph.D). משהו שעצר אותה, כלומר עד שהוזמנה להתראיין למשרה במעבדת הביולוגיה של אוניברסיטת סטנפורד ונתקלה בבחור.

הבחור שאף פעם לא באמת קלטה את שמו.

הבחור שפגשה כשמעדה בעיוורון לחדר השירותים הראשון שמצאה.

הבחור ששאל אותה, "רק מתוך סקרנות, יש סיבה מיוחדת שאת בוכה בשירותים שלי?"

אוליב צווחה. היא ניסתה לפקוח את עיניה מבעד לדמעות והצליחה רק בקושי. שדה הראייה שלה היה מטושטש. כל מה שהצליחה לראות היו קווי מתאר מעורפלים של דמות – מישהו גבוה, בעל שיער כהה, לבוש בשחור ו... כן. זהו.

"אני... פה זה לא שירותי הנשים?" היא גמגמה.
הפסקה. דממה. ואז: "לא." קולו היה עמוק. כל־כך עמוק. ממש עמוק. חלומי עמוק.

"אתה בטוח?"

"כן."

"באמת?"

"יחסית כן, כי אלה השירותים של המעבדה שלי."

טוב, זהו. הוא תפס אותה לא מוכנה. "סליחה. אתה צריך ל...". היא סימנה בידה לכיוון התא, או לפחות לכיוון המקום שבו חשבה שנמצא התא. עיניה צרבו, אף שהיו עצומות, והיא הייתה צריכה לכווץ אותן בחוזקה כדי לעמעם את הצריכה. היא ניסתה לייבש את לחייה בשרוולה, אבל שמלת המעטפת שלבשה הייתה עשויה מברד זול ודקיק שלא הייתה לו אפילו מחצית מיכולת הספיגה של כותנה אמיתית. אה... העונג בלהיות מרוששת.

"אני רק צריך לשפוך את הריאגנט הזה לכיור," הוא אמר, אבל היא לא שמעה אותו זו. אולי כי חסמה לו את הגישה לכיור. או אולי כי הוא חשב שאוליב היא איזו חייזרית והרהר באפשרות לשסות בה את משטרת הקמפוס. זה יכול היה לסתום את הגולל במהירות ובאכזריות על חלומות הדוקטורט שלה, נכון? "אנחנו לא משתמשים בחדר הזה בתור שירותים, רק כדי להיפטר מפסולת ולשטוף ציוד."

"אה, סליחה. חשבתני..." לא מספיק. היא לא חשבה מספיק; זה היה ההרגל שלה וזו הייתה הקללה שלה.

"את בסדר?" הוא בטח היה מאוד גבוה. קולו נשמע כאילו מגיע מגובה של שלושה מטרים מעליה.

"בטח. למה אתה שואל?"

"כי את בוכה. בשירותים שלי."

"אה. אני לא בוכה. טוב, בעצם סוג־של כן, אבל אלו רק דמעות,

אתה מבין?"

"לא."

היא נאנחה ונמרחה על הקיר המרוצף. "הבעיה היא בעדשות שלי. התוקף שלהן פג כבר לפני הרבה זמן, והן לא היו כל־כך איכותיות מלכתחילה. הן הכאיבו לי בעיניים. הורדתי אותן, אבל..." היא משכה בכתפיים. בתקווה, לכיוונו. "יעבור קצת זמן, עד שהמצב ישתפר."

"הרכבת עדשות־מגע שכבר לא בתוקף?" הוא נשמע כאילו פגעה

בו אישית.

"רק קצת לא בתוקף."

"מה זה 'קצת'?"

"לא יודעת. כמה שנים?"

"מה?" העיצורים שלו היו ברורים וחדים. מדויקים. נעימים.

"רק כמה, לדעתי."

"רק כמה שנים?"

"זה בסדר. תאריכי תפוגה זה לחלשים."

צליל חד – סוג של נחירה. "תאריכי תפוגה קיימים כדי שלא

אמצא אותך מייללת בשירותים שלי."

הוא ממש חייב היה להפסיק לקרוא למקום 'השירותים שלו', אלא

אם היה מר סטנפורד בעצמו.

"זה בסדר." היא נופפה בידה. היא גם הייתה מגלגלת בעיניה,

אילולא בערו בטירוף. "בדרך כלל צורב לי רק כמה דקות."

"אז עשית את זה כבר פעם?"

היא קימטה את מצחה. "עשיתי מה?"

"הרכבת עדשות־מגע שכבר לא בתוקף."

"ברור. לא זול לקנות עדשות מגע."

"גם עיניים לא."

הממפ. יש בזה משהו. "היי, נפגשנו כבר? אולי אתמול בארוחת הערב שהייתה למתעניינים בלימודי דוקטורט?"
 "לא."

"לא היית שם?"

"לא בדיוק הקטע שלי."

"אבל האוכל בחינם."

"לא שווה את החפירות."

אולי הוא היה בדיאטה כי איזה מן דוקטורנט אומר כזה דבר? ואולי הייתה בטוחה שהוא דוקטורנט – הטון השחצני והנימה המתנשאת חשפו אותו מייד. כל הדוקטורנטים היו כאלה: חושבים שהם יותר טובים מאחרים, רק מפני שקיבלו את הזכות המפוקפקת לשחוט זבובי פירות בשם המדע תמורת פחות מדולר לשעה. בגיהינום האפל והקורר של האקדמיה, דוקטורנטים היו היצורים הנחותים ביותר ולכן היו צריכים לשכנע את עצמם שהם הטובים ביותר. אולי לא הייתה פסיכולוגית קלינית, אבל זה היה נראה לה כמו מנגנון התמודדות קלאסי.

"את מתראינת להתקבל לתוכנית?" הוא שאל.

"כן. לקבוצה של שנה הבאה בדוקטורט בביווגיה." אלוהים, העיניים שלה שרפו. "מה איתך?" היא שאלה והצמידה אליהן את כפות הידיים.

"אני?"

"כמה זמן אתה פה?"

"פה?" הפסקה. "שש שנים. פחות או יותר."

"אה. אז אתה מסיים בקרוב?"

"אני..."

היא קלטה את ההיסוס שלו ומייד הוצפה ברגשי אשם. "רגע, אתה לא צריך להגיד לי. החוק הראשון של לימודי דוקטורט – לא שואלים על מצב התקדמות המחקר של אחרים."
 פעימה של שקט.. ועוד אחת. "נכון."
 "סליחה." היא ממש רצתה לראות אותו. גם ככה אינטראקציות

חברתיות היו קשות; הדבר האחרון שהייתה צריכה הוא שיהיו לה עוד פחות רמזים שיכוונו אותה. "לא התכוונתי להישמע כמו ההורים שלך בארוחת חג ההודיה."

הוא צחק ברכות. "לא תצליחי בחיים."

"אה." היא חייכה. "הורים מעצבנים?"

"וחג ההודיה מעצבן אפילו יותר."

"זה מה שמגיע לכם האמריקנים על זה שעזבתם את הבריטים." היא הושיטה את ידה בכיוון הכללי שבו קיוותה שהוא נמצא. "אני אוליב, אגב. כמו העץ." היא תהתה אם הרגע הציגה את עצמה בפני צינור הביוב כששמעה אותו מתקרב. היד שנסגרה סביב ידה הייתה יבשה, וחמימה, וכל-כך גדולה עד שהייתה יכולה לעטוף את כל האגרוף שלה. כל מה שקשור אליו בטח ענק. גובה, אצבעות, קול.

זה לא היה לגמרי לא נעים.

"את לא אמריקנית?" הוא שאל.

"קנדית. שמע, אם יצא לך לדבר עם מישהו בוועדת הקבלה, אכפת לך לא לספר להם על תקלת העדשות שלי? אני עלולה להיראות קצת פחות ממועמדת מצטיינת."

"את חושבת?" הוא אמר בנימה רצינית.

היא הייתה נועצת בו מבט זועם לו הייתה יכולה. אם כי יכול להיות שהצליחה בכל מקרה, כי הוא צחק – רק נשיפה – אבל אוליב הבינה. וזה בהחלט מצא חן בעיניה, בערך.

הוא שחרר את ידה והיא קלטה שהחזיקה בידו חזק. אופס.

"את מתכוונת להירשם?" שאל.

היא משכה בכתפיים. "אולי לא יציעו לי." אבל היא דווקא הסתדרה יופי עם המרצה שהתראיינה אצלה, ד"ר אסלאן. אוליב גמגמה ומלמלה הרבה פחות מהרגיל. ובנוסף, הציונים שלה היו כמעט מושלמים. לפעמים, העובדה שאין לך חיים, ממש עוזרת.

* אוליב באנגלית Olive – זית. הכוונה היא לעץ הזית.

"אז את מתכוונת להירשם אם יציעו לך?"
היא תהיה טיפשה לא להירשם. זו הייתה סטנפורד אחרי הכול –
אחת מתוכניות הביולוגיה הטובות ביותר. או לפחות, זה מה שאוליב
אמרה לעצמה כדי להסוות את האמת המשתקת.
שהייתה, למען האמת, העובדה שאוליב לא הייתה לגמרי בטוחה
לגבי כל העניין הזה של דוקטורט.

"אני... אולי. אני חייבת להגיד שהגבול בין בחירת קריירה מצוינת
לבין לרפוק לעצמי את החיים, מתחיל להיטשטש לי."
"נראה לי שאת נוטה לכיוון לרפוק לעצמך את החיים." הוא נשמע
כאילו שהוא מחיך.

"לא. טוב... אני רק..."

"את רק?"

היא נשכה את שפתה. "מה אם אני לא טובה מספיק?" היא פלטה.
ולמה, למה אלוהים, למה היא צריכה לחשוף את הפחדים הקבורים
עמוק בליבה הקטן, בפני איש השירותים המזדמן הזה? ומה בכלל
היא רצתה להשיג? כל פעם ששחררה לאוויר את הספקות שלה בפני
חברים ומכרים, כולם הציעו לה אוטומטית את אותם משפטי עידוד
חסרי המשמעות. את תהיי בסדר. את יכולה לעשות את זה. אני
מאמינה בך. ברור שגם הבחור הזה יעשה אותו דבר.

הנה זה בא.

עוד רגע זה יגיע.

עוד שנייה –

"למה את רוצה לעשות את זה?"

הא? "לעשות... מה?"

"לסיים דוקטורט. מה הסיבה שלך?"

אוליב כחכחה בגרונה. "תמיד היו לי מלא שאלות בראש, מוח
סקרן, ותוכנית דוקטורט היא הסביבה המושלמת בשבילי. היא תעניק
לי מיומנויות חשובות שאפשר ליישם –"
הוא נחר.

היא הזעיפה פנים. "מה?"

"לא השורה שמצאת בספר הכנה לריאיון קבלה. למה את רוצה לקבל דוקטורט?"

"באמת," היא התעקשה, בקול מעט רפה. "אני רוצה לחדד את יכולות המחקר שלי –"

"זה כי את לא יודעת מה עוד לעשות?"
"לא."

"כי לא הצלחת למצוא עבודה בתעשייה?"

"לא – אפילו לא ניסיתי למצוא עבודה בתעשייה."

"אה." הוא זז, דמות גדולה ומטושטשת נעמדה לצידה ושפכה משהו לכיור. אוליב הריחה שמץ של ציפורן, ואבקת כביסה, וריח גברי נקי. כמה שזה מוזר, השילוב היה נעים.

"אני צריכה יותר חופש ממה שמציעה התעשייה."

"לא יהיה לך הרבה חופש באקדמיה." קולו היה קרוב יותר, כאילו עדיין לא התרחק. "תצטרכי לממן את כל העבודה שלך דרך מענקי מחקר תחרותיים מאוד. תרוויחי הרבה יותר כסף בעבודה מתשע עד חמש שגם מאפשרת לך ליהנות מהעיקרון הבסיסי של סופי שבוע."

אוליב הזעיפה. "אתה מנסה לשכנע אותי לסרב להצעה שקיבלתי? זה איזשהו קמפיין נגד מרכיבי־עדשות־מגע־שלא־בתוקף?"
"לא."

היא שמעה את החיוך שלו.

"אני ארשה לעצמי להאמין שטעית."

"אני מרכיבה אותן כל הזמן, והן כמעט אף פעם –"

"טעות אחת משורה ארוכה של טעויות, מן הסתם." הוא נאנח. "העניין הוא כזה: אין לי מושג אם את טובה מספיק, אבל זה לא מה שאת צריכה לשאול את עצמך. האקדמיה היא השקעה ענקית עם מעט מאוד תועלת. מה שמשנה הוא אם הסיבה שלך להיות באקדמיה היא טובה מספיק. אז, למה דוקטורט, אוליב?"

היא חשבה על זה, וחשבה, וחשבה עוד. ואז דיברה בזירות. "יש לי שאלה. שאלת מחקר ספציפית. משהו שאני רוצה לגלות." הנה.

זהו. זאת הייתה התשובה. "משהו שאני מפחדת שאף אחד אחר לא יגלה אם אני לא אגלה אותו."

"שאלה?"

היא הרגישה את האוויר משתנה והבינה שעכשיו הוא נשען על הכיור.

"כן." הפה שלה התייבש. "משהו שחשוב לי. ואני – אני לא סומכת על אף אחד אחר שיעשה את זה. כי לא עשו את זה עד עכשיו. כי..." "כי קרה משהו רע. כי אני רוצה לתרום את חלקי כדי שזה לא יקרה שוב."

מחשבות כבדות להרהר בהן בנוכחות זר, בחשכת עיניה העצומות. אז היא התאמצה לפקוח אותן; ראייתה עדיין מטושטשת אבל הצריכה חלפה כמעט לחלוטין. הבחור הסתכל עליה. מעורפל מעט בקצוות, אולי, אבל ממש־ממש שם, ממתין בסבלנות שתמשיך לדבר.

"זה חשוב לי," היא חזרה. "המחקר שאני רוצה לעשות." אוליב הייתה בת עשרים ושלוש ולכד בעולם. היא לא רצתה סופי שבוע או משכורת יפה. היא רצתה לחזור אחורה בזמן. היא רצתה להיות פחות בודדה. מאחר שזה היה בלתי אפשרי, היא התפשרה על לנסות לתקן את מה שהיא יכולה.

הוא הנהן אבל לא אמר דבר כשהזדקף וצעד לכיוון הדלת. ברור שהוא הולך.

"הסיבה שלי טובה מספיק כדי לעשות דוקטורט?" קראה לו, ושנאה את העובדה שנשמעה כאילו נזקקת לאישור שלו. יש מצב שהיא הייתה בעיצומו של איזשהו משבר קיומי.

הוא עצר והסתכל אחורה אליה. "זו הסיבה הכי טובה."

הוא חיך, כך חשבה. או משהו כזה.

"בהצלחה בריאיון, אוליב."

"תודה."

הוא כמעט כבר יצא מהדלת.

"אולי אראה אותך בשנה הבאה," היא מלמלה והסמיקה מעט. "אם

אני אתקבל. ואם לא תסיים עד אז."

”אולי, שמעה אותו אומר.
ובזאת, הבחור נעלם. ואוליכ אפילו לא קלטה את שמו. אבל כמה
שבועות מאוחר יותר, כשמחלקת הביולוגיה בסטנפורד הציעה לה
להצטרף לתוכנית, היא הסכימה. בלי היסוס.

פרק 1

♥ היפותזה: בהינתן הבחירה בין א' (מצב המעורר
אי נוחות קלה) לבין ב' (השפלה עצומה עם
השלכות הרסניות), אני בהכרח אמצא את עצמי
בוחרת באפשרות ב'.

שנתיים ואחד-עשר חודשים מאוחר יותר

להגנתה של אוליב ייאמר, כי נראה שלבחור לא ממש היה אכפת
מהנשיקה.

כן לקח לו רגע להתעשת – מובן לחלוטין בהתחשב בנסיבות
הפתאומיות. זו הייתה דקה מביכה, לא נוחה, מכאיבה משהו,
שבמהלכה אוליב הצמידה את שפתיה לשפתיו וכו-זמן התרוממה על
קצות אצבעותיה גבוה ככל שיכלו להימתח כדי לנסות ולהשאיר את
פיה בגובה פניו. באמת הוא היה חייב להיות כזה גבוה? הנשיקה בטח
נראתה כמו איזו נגיחה מגושמת, והיא כבר התחילה להילחץ, שאולי
היא לא תצליח להוציא את העניין לפועל. אן, החברה שלה, שאותה
ראתה מתקרבת לפני כמה שניות, תעיף בהם מבט אחד ותבין מייד
שאינן סיכוי שאוליב והמנושק באמצע דייט.

אז הרגע האיטי והמייסר הזה חלף והנשיקה הפכה... שונה. הבחור
שאף בחדות והטה את ראשו רק מעט, כך שאוליב הרגישה קצת פחות
כמו קוף שנאי שמטפס על עץ באובב, וידיו – שהיו גדולות ונעימות

בחמימותן בניגוד למסדרון הממוזג – נסגרו סביב מותניה. הן טיפסו כמה סנטימטרים כלפי מעלה ונכרכו סביב אוליב והצמידו אותה אליו. לא קרוב מדי ולא רחוק מדי. בדיוק במידה המדויקת.

זו הייתה יותר הצמדת שפתיים ממושכת מנשיקה אבל היא הייתה די נעימה, ולמשך כמה שניות, שנראו כמו נצח, אוליב שכחה מספר רב של דברים, ביניהם את העובדה שהיא הייתה צמודה לבחור אקראי ולא מוכר. שבקושי הספיקה ללחוש "אפשר בבקשה לנשק אותך?" לפני שהצמידה את שפתיה לשפתיו, ושהדבר שבמקור הניע אותה לביים את כל ההצגה הזאת הייתה התקווה שהיא תצליח לעבוד על אן, החברה הכי טובה שלה בעולם כולו.

אבל נשיקה טובה יכולה לעשות את זה: לגרום לבחורה לשכוח את עצמה לרגע. אוליב מצאה את עצמה נמסה אל תוך חזה רחב ומוצק שלא הראה שום סימני שבירה. ידיה עברו מלסת מסותתת לשיער שהיה להפתעתה רך וסמיך, ואז – אז היא שמעה את עצמה נאנחת, כאילו כבר נגמר לה האוויר, ונחתה עליה ההבנה, כמו לבנה שנפלה לה על הראש – שלא. לא. לא. לא, לא, לא.

היא לא אמורה ליהנות מזה. בחור אקראי וכל זה. אוליב התנשפה, התנתקה ממנו והתחילה לחפש את אן בטירוף. באור הכחלחל שהציף את המסדרון מחוץ למעבדות הביולוגיה בשעה אחת-עשרה בלילה, לא היה זכר לחברה שלה. מוזר. אוליב הייתה בטוחה שראתה אותה לפני כמה שניות. המנושק, לעומת זאת, עמד ממש מולה, שפתיו פשוקות, חזהו מתרומם ונופל ואור משונה מרצד בעיניו, ובדיוק באותו רגע התחוררה לה המשמעות העצומה של מה שעשתה. של מי שהיא עשתה – זין על החיים שלה.

זין. על. החיים. שלה.

כי ד"ר אדם קרלסן היה חור־בתחת ידוע.

זאת לא הייתה עובדה מרשימה כשלעצמה, כיוון שבאקדמיה, כל

דרגה מעל תלמיד מחקר (הדרגה של אוליב, למרבה הצער) מחייבת רמה מסוימת של חורבנותחתינות כדי להישאר בה לאורך זמן, וחבר סגל עם קביעות עומד בראש פרמידת־התחת הזו. אבל ד"ר קרלסן – הוא היה יוצא דופן. אם לשפוט לפי השמועות, לפחות.

הוא היה הסיבה לכך שהשותף של אוליב לחדר, מלקולם, נאלץ לבטל שני פרויקטים של מחקר ויסיים כנראה בשנה אחרון. בגללו ג'רמי הקיא מרוב חרדה לפני מבחן ההתאמה שלו. הוא היה האשם היחיד בעובדה שמחצית מהסטודנטים במחלקה דחו בלית ברירה את ההגנה על התזות שלהם. ג'ו, שהיה במחזור של אוליב ונהג לקחת אותה לצפות בסרטים אירופאיים מטושטשים עם כתוביות מיקרוסקופיות בכל יום חמישי בערב היה פעם עוזר מחקר במעבדה של קרלסן, אבל הוא החליט לפרוש אחרי חצי שנה בגין "סיבות". זה כנראה היה לטובה מאחר שמרבית עוזרי המחקר האחרים של קרלסן סבלו מרעד תמידי בידיים ונראו לעיתים קרובות כאילו לא ישנו כבר שנה.

ד"ר קרלסן היה אולי כוכב רוק צעיר בשמי האקדמיה וילד־פלא בתחום הביולוגיה, אבל הוא היה גם מרושע וצבוע וניכר מהאופן שבו דיבר והאופן שבו התנהג, שחשב את עצמו לאדם היחיד שמבצע מחקר מדעי ראוי במחלקה לביולוגיה בסטנפורד. או בכל העולם, כנראה. הוא היה ידוע כשמוק הפכפך, דוחה ונוראי. ואוליב נישקה אותו.

היא לא הייתה בטוחה כמה זמן נמשכה הדממה, רק שהוא הפר אותה ראשון. הוא עמד מול אוליב, נראה מאיים בטירוף בעיניו הכהות ובשיערו הכהה עוד יותר והביט בה ממרומי אלוהים יודע כמה סנטימטרים מעל מטר ושמונים – הוא בטח היה גבוה ממנה בראש וחצי לפחות. הוא הזעיף את פניו, הבעה שהיא כבר ראתה בסמינר המחלקתי, הבעה שבישרה בדרך כלל שהוא עמד להרים את ידו ולהצביע על איזה פגם גורלי בעבודתו של הדובר.

אדם קרלסן. מוסק קריירות המחקר. שמעה פעם אוליב את המנחה שלה אומרת.

הכול טוב. זה בסדר. לגמרי בסדר. היא פשוט תעמיד פנים שכלום לא קרה, תנהגן בנימוס ותחמוק במהירות משם. כן. תוכנית מעולה.

"את... את נישקת אותי עכשיו?" הוא נשמע מבולבל ואולי קצת מתנשף. שפתיו היו מלאות ועסיסיות ו... אלוהים. מנושקות. פשוט לא הייתה שום דרך שבה אוליב תוכל להכחיש את מה שעשתה. ועדיין, היה שווה לנסות.
"לא."

למרבה ההפתעה, נראה שזה עבד.
"אה. אז אוקיי." קרלסן הנהגן, הסתובב, נראה מעט מבולבל. הוא צעד כמה צעדים במסדרון והגיע למתקן השתייה – אולי לשם ניסה להגיע מלכתחילה.

אוליב התחילה להאמין שאולי באמת הצליחה לצאת מזה, אבל אז הוא עצר והסתובב חזרה בהבעה ספקנית.
"את בטוחה?"
לעזאזל.

"אני –" היא קברה את פניה בידיה. "זה לא איך שזה נראה."
"אוקיי. אני... אוקיי," הוא חזר באיטיות. קולו היה עמוק ושקט ונשמע כאילו הוא עוד שנייה מתעצבן. או שאולי הוא כבר היה מעוצבן. "מה קורה פה?"

לא הייתה שום דרך פשוטה להסביר את זה. כל אדם נורמלי היה חושב שמצבה של אוליב מוזר, אבל אדם קרלסן, שבפירוש התייחס לאמפתיה כאל תקלה במבנה האנושי ולא כתכונה, לעולם לא יצליח להבין. היא שמטה את ידיה לצידי גופה ונשמה עמוק.
"אני... תקשיב, אני לא רוצה להיות חצופה, אבל זה באמת לא עניינך."

הוא בהה בה לרגע ואז הנהגן. "כן. כמוכן." הוא כנראה התחיל לחזור לעצמו, כי נימת קולו כמעט נשמעה כרגיל – יבשה. לקונית.
"אני פשוט אחזור למשרד שלי ואתחיל לעבוד על התלונה שלי לפי תקנה 9."

אוליב נאנחה בהקלה. "כן. זה יהיה מצוין, כי – רגע. על המה שלך?"

הוא הטה את ראשו הצידה. "תקנה 9 היא חוק פדרלי שמספק הגנה מפני כל התנהגות מינית לא הולמת במוסדות להשכלה גבוהה –

"אני יודעת מה זו תקנה 9."

"אני מבין. אז בחרת להתעלם ממנה ביודעין."

"אני – מה? לא. לא, ממש לא!"

הוא משך בכתפיו. "כנראה שטעיתי. כנראה שמישהי אחרת תקפה

אותי."

"תקפה – אני לא 'תקפתי' אותך."

"את נישקת אותי."

"אבל לא באמת."

"בלי לקבל את הסכמתי."

"שאלתי אם אפשר לנשק אותך!"

"ואז עשית את זה בלי להמתין לתשובה שלי."

"מה? אמרת כן."

"סליחה?"

היא קימטה את מצחה. "שאלתי אם אפשר לנשק אותך ואמרת כן."

"טעות. שאלת אם אפשר לנשק אותי ואני השמעתי נחרה."

"אני די בטוחה ששמעתי אותך אומר כן."

הוא הרים גבה אחת ולרגע אחד אוליב הרשתה לעצמה לדמיין

שהיא מטביעה מישהו. את ד"ר קרלסן. את עצמה. שתי האפשרויות

נשמעו מצוינות.

"תקשיב, אני ממש מצטערת. זה היה מצב מוזר. אפשר פשוט

לשכוח שזה קרה?"

הוא בחן אותה ארוכות, רצינות על תווי פניו החדים ומשהו נוסף,

משהו שלא הצליחה לגמרי לפענח מפני שהייתה עסוקה מדי בכמה

גבוה ורחב הוא היה, לעזאזל. פשוט ענק. אוליב תמיד הייתה רזה, על

גבול הרזה מדי, אבל נדיר שבחורות המתנשאות למטר שבעים ושניים

סנטימטר, ירגישו קטנות. לפחות לא עד שמצאו את עצמן עומדות

מול אדם קרלסן. היא ידעה שהוא גבוה, כמובן, כי היא ראתה אותו במחלקה או מסתובב בקמפוס או כשנסעה איתו במעלית, אבל הם מעולם לא היו בקשר. מעולם לא היו קרובים כל-כך.

חויץ מלפני שנייה, אוליב. כשכמעט הכנסת את הלשון שלך לתוך –

”קרה משהו?” הוא נשמע כמעט מודאג.

”מה? לא. לא, הכול בסדר.”

”כי, הוא המשיך בשלווה, ”לנשק אדם זר באמצע הלילה במעבדה יכול להיות סימן לזה שמשהו לא בסדר.”

”לא.”

קרלסן הנהן, מבטו מהורהר. ”בסדר גמור. אז צפי למכתב בימים הקרובים.” הוא התחיל ללכת, חלף על פניה והיא הסתובבה וקראה אחריו.

”אפילו לא שאלת איך קוראים לי!”

”אני בטוח שאפשר יהיה לברר את זה, היית צריכה להעביר כרטיס כדי להיכנס לאזור המעבדות אחרי שעות העבודה. שיהיה לך ערב טוב.”

”חכה!” היא רכנה לעברו ושמה את ידה על מפרק כף ידו כדי לעצור אותו. הוא עצר מייד, אף כי היה ברור שלא יידרש ממנו כל מאמץ להשתחרר מאחיזתה, ונעץ מבט מרוכז במקום בו אצבעותיה נכרכו סביב מפרק ידו – ממש מתחת לשעון שכנראה עלה כמו מחצית מהמשכורת השנתית שלה. או כולה.

היא שחררה אותו מייד וצעדה צעד אחד לאחור. ”סליחה, לא התכוונתי –”

”הנשיקה. תסבירי.”

אוליב נשכה את שפתה התחתונה. היא באמת סיבכה את עצמה. היא הייתה חייבת לספר לו. עכשיו. ”אן פאם.” היא הביטה סביבה כדי לוודא שאן באמת לא שם. ”הבחורה שעברה פה קודם. היא עושה דוקטורט במחלקה לכיולוגיה.”

קרלסן לא הראה שום סימן לכך שיש לו מושג מי זאת אן.

"אן הייתה..." אוליב דחפה קווצת שיער חומה מאחורי אוזנה. כאן הסיפור התחיל להיות מביך. מורכב. וקצת ילדותי. "יצאתי עם מישהו מהמחלקה. ג'רמי לנגלי, הוא ג'ינג'י ועובד עם ד"ר... בכל מקרה, יצאנו כמה פעמים ואז הבאתי אותו למסיבת יום ההולדת של אן, והייתה כימיה ביניהם ואז –"

אוליב עצמה את העיניים. טעות כנראה, כי ככה היא ראתה את הסצנה מול עיניה, היא ראתה בדיוק את הדייט שלה ואת החברה הכי טובה שלה מקשקשים להם בשמחה באולם הבאולינג כאילו הכירו מאז ומתמיד; נושאי השיחה הלא-נגמרים, הצחוק, ואז בסוף הערב, איך ג'רמי עקב במבטו אחרי כל תנועה של אן. היה ברור לגמרי במי הוא מעוניין וזה כאב. אוליב נופפה בידה וניסתה לחייך.

"בקיצור, אחרי שג'רמי ואני נפרדנו הוא הציע לאן לצאת איתו. היא אמרה לו לא, בגלל נאמנות בין חברות והכול, אבל אני יודעת שהיא באמת מחבבת אותו. היא מפחדת לפגוע בי, ולא משנה כמה פעמים אמרתי לה שזה בסדר, היא לא מאמינה לי."

שלא לדבר על העובדה שלפני כמה ימים שמעתי אותה במקרה מתוודה בפני הידיד שלנו מלקולם, שהיא חושבת שג'רמי מדהים אבל שלעולם לא תוכל לבגוד בי, והיא נשמעה כל-כך מובסת. מאוכזבת וחסרת-ביטחון, כל-כך שונה מאן האמיצה ומלאת החיים שאני רגילה לה.

"אז שיקרתי לה שאני כבר יוצאת עם מישהו אחר. כי היא אחת החברות הקרובות ביותר שלי ומעולם לא ראיתי אותה מחבבת מישהו כל-כך ואני רוצה שיהיו לה כל הדברים הטובים שמגיעים לה ואני בטוחה שהיא הייתה עושה אותו דבר בשבילי ו –" אוליב קלטה שהיא מקשקשת ושלקרלסן לא אכפת כהוא זה. היא השתתקה ובלעה רוק, על אף שפיה היה יבש. "הערב. אמרתי לה שאני יוצאת עם מישהו אחר הערב."

"אה." הבעת פניו הייתה חתומה.

"אבל אני לא. אז החלטתי לבוא לפה ולעבוד על ניסוי, אבל גם אן הגיעה. היא לא הייתה אמורה להיות כאן, אבל היא באה. לכיוון

הזה. ונכנסתי ללחץ – אז." אוליב העבירה יד על פניה. "לא ממש חשבתי."

קרלסן לא אמר דבר, אבל אפשר היה לראות בעיניו שהוא חושב, מן הסתם.

"רק רציתי שהיא תאמין שאני בדייט." הוא הנהן. "אז נישקת את האדם הראשון שראית במסדרון. הגיוני סך הכול."

אוליב התכווצה. "כשאתה מציג את זה ככה, אולי זה לא היה הרגע הכי מוצלח שלי." "אולי."

"אבל גם לא הכי גרוע! אני די בטוחה שאן ראתה אותנו. עכשיו היא תחשוב שהייתי בדייט איתך ואני מקווה שהיא תרגיש שהיא יכולה לצאת עם ג'רמי ו –" היא הנידה בראשה. "שמע. אני באמת כל-כך מצטערת על הנשיקה." "באמת?"

"בבקשה אל תדווח עליי. באמת חשבתי שאמרת כן. אני מבטיחה שלא התכוונתי..."

לפתע, היא קלטה את המשמעות העצומה של מה שעשתה. היא נישקה גבר אקראי, גבר שהוא במקרה גם חבר הסגל הידוע ביותר לשמצה במחלקה לביולוגיה. היא טעתה לפרש את הנחירה שלו כהסכמה, היא בעצם תקפה אותו במסדרון, ועכשיו הוא בהה בה במבט המוזר והמהורהר הזה, כל כולו גדול כל-כך ומרוכז בה וקרוב אליה ו... שיט.

אולי זו הייתה השעה המאוחרת. אולי כי שתתה את כוס הקפה האחרונה שלה לפני שש־עשרה שעות. אולי כי אדם קרלסן הביט עליה מלמעלה, בדיוק ככה. פתאום כל הסיטואציה נעשתה כבדה מדי.

"בעצם, אתה לגמרי צודק. ואני באמת כל-כך מצטערת. אם אתה מרגיש שהטרדתי אותך, אתה באמת צריך לדווח עליי. זה מתבקש. זה

היה דבר נוראי לעשות, אם כי באמת לא התכוונתי... לא שהכוונות שלי משנות משהו, מה שחשוב פה הוא איך שאתה תפסת את..."
שיט. שיט. שיט.

"אני אלך עכשיו, טוב? תודה ו... אני כל-כך, כל-כך, כל-כך מצטערת." אוליב הסתובבה ופתחה בריצה במסדרון.

"אוליב," היא שמעה אותו קורא אחריה. "אוליב, חכי –" היא לא עצרה. היא ירדה בריצה מהירה במדרגות לקומה הראשונה ואז יצאה מהבניין וחצתה את השבילים האפלוליים בקמפוס של סטנפורד, חלפה על פני בחורה שטיילה עם כלב וחבורת סטודנטים צוחקים מול הספרייה. היא המשיכה לרוץ עד שהגיעה לדלת הדירה שלה, עצרה לרגע כדי לפתוח את הדלת ורצה ישירות לחדרה בתקווה להתחמק מהשותף שלה ומי שלא יהיה שבחר להביא הביתה הערב. רק אחרי שקרסה על המיטה ובהתה בכוכבים הזוהרים בחושך המודבקים על התקרה, היא קלטה ששכחה לברוק את עכברי המעבדה שלה. היא גם השאירה את הלפטופ שלה על הספסל ואת הסוויטשירט שלה איפשהו במעבדה, וגם שכחה לגמרי לעצור בחנות ולקנות את הקפה שהבטיחה למלקולם להביא למחר בבוקר.

שיט. איזה יום זוועתי.

לרגע לא עלה בדעתה של אוליב שד"ר אדם קרלסן – מניאק ידוע – קרא לה בשמה.

פרק 2

♥ היפותזה: כל שמועה בנוגע לחיי האהבה שלי
תתפשט בקצב שעומד ביחס ישיר לרצון שלי
לשמור על השמועה הנ"ל בסוד.

אוליב סמית' הייתה סטודנטית מצטיינת בשנה השלישית ללימודי דוקטורט באחת מהמחלקות לביולוגיה הטובות ביותר בארה"ב. מחלקה שבה למדו יותר ממאה תלמידי מחקר ומה שנדמה לעיתים כמיליוני סטודנטים לתואר ראשון. לא היה לה מושג כמה חברי סגל היו במחלקה בדיוק, אבל אם לשפוט לפי תיבות הדואר שלהם בחדר המדפסות, נראה שמספרם היה: יותר מדי. לכן היא הניחה, שאם לא איתרע מזלה והיא לא נתקלה באדם קרלסן בשנתיים שחלפו לפני הלילה (עברו רק כמה ימים מאז תקרית הנשיקה, אבל אוליב כבר ידעה שהיא תתייחס ליום שישי האחרון כאל הלילה עד סוף ימיה), זה היה לחלוטין אפשרי שתוכל לסיים את הלימודים בלי להיתקל בו שוב לעולמים. למעשה היא הייתה די בטוחה שלא רק שלאדם קרלסן לא היה שום מושג מי היא, אלא גם שלא היה לו שום רצון לגלות – וכן, הוא כנראה כבר שכח לגמרי מכל מה שקרה.

אלא אם, כמובן, היא טועה לגמרי והוא באמת הגיש נגדה תלונה במסגרת תקנה 9. ובמצב כזה סביר להניח שהיא כן תראה אותו שוב, כשתודה באשמה בבית משפט פדרלי.

אוליב החליטה שהיא יכולה לבזבז את זמנה בדאגה לעלויות הכרוכות בניהול משפט או שתוכל להתרכז בנושאים בוערים יותר. למשל בחמש מאות השקפים שבמצגת, שהייתה צריכה להכין לקורס הנורוביולוגיה אותו הייתה אמורה להנחות כמתרגלת בסמסטר הסתיו, ושעמד להתחיל בעוד פחות משבועיים. או למשל בפתק שמלקולם השאיר לה הבוקר, בו כתב שראה ג'וק בורה מתחת לשידה הגדולה בסלון, על אף העובדה שהדירה שלהם כבר הייתה מלאה במלכודות. או למשל בעניין החיוני ביותר: המחקר שלה הגיע לנקודה קריטית והיא הייתה צריכה נואשות למצוא מעבדה גדולה יותר ועשירה הרבה יותר, שבה תוכל לבצע את הניסוי שלה. אחרת, מה שעשוי היה להיות מחקר פורץ דרך בעל השלכות קליניות משמעותיות עלול להירקב לנצח בכמה צלחות פטרי שדחפה למגירת הירקות במקרר שלה.

אוליב פתחה את הלפטופ שלה וחשבה על לחפש בגוגל "איברים שאפשר לחיות בלעדיהם" ו"כמה כסף אפשר לקבל עליהם" אבל דעתה הוסחה מעשרים האימיילים החדשים שקיבלה כשהייתה עסוקה בחיות המעבדה שלה. כמעט כולם היו מכתבי-עת ממשפחת הטורפים, נסיכים ניגריים מתחזים וחברת איפור אחת שהיא נרשמה לרשימת התפוצה שלה לפני שש שנים כדי לקבל ליפסטיק במתנה. אוליב סימנה אותם במהירות כנקראו, כדי שתוכל לחזור בהקדם לניסויים שלה, אבל אז הבחינה שהודעה אחת הייתה בעצם תגובה למשהו ששלחה בעצמה. תגובה מ... שיט לעזאזל.

היא הקליקה על ההודעה כל-כך חזק עד שכמעט נקעה את האצבע.

היום, 15:15

מאת: Tom-Benton@harvard.edu

אל: Olive-Smith@stanford.edu

נושא: השב: פרויקט סינון לסרטן הלב

אוליב,
הפרויקט שלך נשמע טוב. אני מתכוון לבקר בסטנפורד בעוד
כשבועיים. למה שלא נדבר אז?

ברכות,
ט.ב.

טום בנטון Ph.D.
מרצה בכיר
המחלקה לביולוגיה, אוניברסיטת הרווארד

הלב שלה דילג על פעימה. ואז התחיל לדהור. ואז האט עד כדי זחילה.
ואז היא חשה את הדם פועם בעפעפיים, מה שלבטח לא מעיד על
בריאות, אבל – כן. כן! היה לה קונה. כמעט. כנראה? אולי. בטוח
שאולי. טום בנטון אמר "טוב". הוא אמר שזה נשמע "טוב". זה בטח
סימן "טוב", נכון?
היא קימטה את מצחה וגללה מטה כדי לקרוא שוב את המייל
ששלחה לו שבועות אחדים לפני כן.

7 ביולי, 08:18
מאת: Olive-Smith@stanford.edu
אל: Tom-Benton@harvard.edu
נושא: פרויקט סינון לסרטן הלב

ד"ר בנטון,
שמי אוליב סמית ואני סטודנטית לדוקטורט במחלקה
לביולוגיה באוניברסיטת סטנפורד. המחקר שלי מתמקד
בסרטן הלב, ובעיקר במציאת כלים לא פולשניים במחיר
בר-השגה לזיהוי, במטרה להוביל לטיפול מוקדם ולהעלות את
שיעורי ההישרדות. אני עובדת על ביומרקרים בדם והתוצאות

מבטיחות. (תוכל לקרוא על המחקר המקדים שלי במאמר שעבר ביקורת עמיתים שצירפתי. נוסף על כך, הגשתי לכנס השנתי שמארגנת החברה לתגליות ביולוגיות ממצאים עדכניים יותר שטרם פורסמו. ההרצאה עדיין לא התקבלה סופית אבל התקציר מצורף.) השלב הבא הוא לבצע ניסויים נוספים במטרה לבדוק את היתכנות ערכת הבדיקה שלי. למרבה הצער למעבדה הנוכחית שלי (השייכת לד"ר אייסגו אסלאן, שפורשת בעוד שנתיים) אין המימון או הציוד הנדרשים לי כדי להמשיך. ד"ר אסלאן מעודדת אותי לחפש מעבדה גדולה יותר לחקר הסרטן, שבה אוכל לעבוד בשנה האקדמית הבאה ולאסוף את הנתונים הדרושים לי. לאחר מכן אחזור לסטנפורד כדי לנתח ולסכם את הנתונים. אני מעריצה גדולה של המחקרים שפרסמת על סרטן הלב וותהיתי אם אולי תהיה אפשרות שאוכל לבצע את המחקר שלי במעבדתך בהרווארד.

אשמח לשוחח בפירוט על עבודתי אם תהיה מעוניין.

בברכה,

אוליב

אוליב סמית

דוקטורנטית.

המחלקה לביולוגיה, אוניברסיטת סטנפורד

אם טום בנטון, חוקר סרטן יחיד במינו, יגיע לסטנפורד ויקדיש לאוליב עשר דקות מזמנו, היא תוכל לשכנע אותו לעזור לה בבעיית המחקר שלה!

טוב... אולי.

אוליב הצטיינה יותר בביצוע מחקר אמיתי מאשר בשכנוע אחרים בחשיבותו. תקשורת מדעית ולנאום מול קהל בהחלט היו

נקודות התורפה שלה. אבל הייתה לה הזדמנות להראות לבנטון כמה מבטיחות היו התוצאות שלה. היא תוכל למנות בפניו את היתרונות הקליניים של המחקר ולהסביר לו שהיא ממש לא זקוקה להרבה כדי להפוך את הפרויקט שלה להצלחה אמיתית. כל מה שהיא צריכה הוא שולחן שקט בפינת המעבדה, כמה מאות מעכברי המעבדה שלו וגישה חופשית למיקרוסקופ האלקטרונים שלו, שעולה רק עשרים מיליון דולר. בנטון אפילו לא ירגיש שהיא שם.

אוליב הלכה לעבר חדר המנוחה ושיננה לעצמה בראש נאום מרשים וסוחף על כך שהיא מסוגלת להשתמש במתקנים שלו רק בלילה ולהגביל את צריכת החמצן שלה לפחות מחמש נשימות בדקה. היא מזגה לעצמה כוס קפה מעופש, והסתובבה כדי לגלות מישוהו מזעיף פנים ממש מאחוריה.

היא קפצה בבהלה וכמעט נכוותה.

"אלוהים!" היא תפסה את בית החזה, נשמה עמוק ואחזה חזק יותר בספל הסקוביידו שלה. "אן. הפחדת אותי למוות."
"אוליב."

זה היה סימן רע. אן אף פעם לא קראה לה אוליב – אף פעם, אלא אם כן היא נזפה בה על זה שהיא כססה ציפורניים עד העצם או שאכלה ויטמינים בצורת סוכריות גומי לארוחת ערב.

"היי! איך היה –"

"הלילה ההוא."

"לעזאזל. – סוף השבוע?"

"ד"ר קרלסן."

"לעזאזל, לעזאזל, לעזאזל. "מה איתו?"

"ראיתי אתכם יחד."

"אה. באמת?" ההפתעה בקולה של אוליב נשמעה מלאכותית להחריד, אפילו לאוזניה שלה. אולי הייתה צריכה להירשם לשיעורי דרמה בתיכון במקום לשחק בכל ענף ספורט אפשרי.

"כן. כאן, במחלקה."

"אה. מגניב. אהמ, לא ראיתי אותך, אחרת הייתי אומרת שלום."

אן כיווצה את מצחה. "אול. ראיתי אותך. ראיתי אותך עם קרלסן. את יודעת שראיתי אותך, ואני יודעת שאת יודעת שראיתי אותך, כי את מתחמקת ממני מאז."
 "זה לא נכון."

אן נעצה בה את אחד ממבטי ה'אל-תערבבי-אותי' המפחידים עד אימה שלה. זה כנראה היה מבט דומה למבטים שהשתמשה בהם כשהייתה נשיאת סנאט הסטודנטים, כראשת נשות סטנפורד באגודת המדעים וכמנהלת קשרי קהילה בארגון המדענים ה'שיאב' צי.* לא היה קרב שאן לא הייתה מסוגלת לנצח בו. היא הייתה אימתנית ובלתי מנוצחת ואוליב אהבה את התכונות האלו בה – אבל לא ברגע זה.
 "את לא עונה להודעות שלי כבר יומיים. בדרך כלל אנחנו מתכתבות כל שעה."

נכון. הן באמת היו שולחות הרבה הודעות, הרבה פעמים בשעה. אוליב העבירה את הספל לידה השמאלית, בלי כל סיבה, רק כדי למשוך זמן. "הייתי... עסוקה?"
 "עסוקה?" הגבות של אן התרוממו. "עסוקה בלהתנשק עם קרלסן?"

"אה. אה, זה. זה היה רק...."

אן הנהנה בניסיון לעודד אותה לסיים את המשפט. כשהתחוויר לה שאוליב לא מסוגלת לסיים את המשפט, אן השלימה אותו במקומה.
 "זה היה – אל תיעלבי, אול – אבל זאת הייתה הנשיקה ההזויה ביותר שראיתי אי פעם."

רגועה. תישארי רגועה. היא לא יודעת. היא לא יכולה לדעת. "אני בספק," ענתה אוליב חלושות. "נגיד, נשיקת ספיידרמן ההפוכה הזאת. זה היה הרבה יותר מוזר מ –"
 "אול, אמרת שאת יוצאת לדייט באותו ערב. את לא יוצאת עם קרלסן, נכון?" היא עיוותה את פניה.

* שיאב"צ – שחורים, ילדים, אנשים בעלי צבע. BIPOC – Black, indigenous, People of color

יכול היה להיות כל-כך קל להודות באמת. מאז שהתחילו ללמוד יחד, אן ואוליב עשו המון דברים מטומטמים, יחד ולחוד. הפעם שבה אוליב נלחצה ונישקה לא אחר מאשר את אדם קרלסן הייתה יכולה להיות אחד מאותם דברים. משהו שיצחקו עליו בערב הבירה והמרשמלו-על-האש השבועי שלהן.

או שלא. היה סיכוי שאם אוליב תודה בשקר עכשיו, אן לא תסמוך עליה שוב לעולם. או שלא תסכים לצאת עם ג'רמי לעולם. ועד כמה שהמחשבה על חברתה הטובה ביותר יוצאת עם האקס שלה עוררה באוליב רצון קל להקיא, המחשבה שאותה חברה לא תהיה מאושרת עוררה בה רצון גדול בהרבה להקיא.

המצב היה פשוט עד כדי דיכאון: אוליב הייתה לבד בעולם. היא הייתה לבד כבר זמן רב, מאז התיכון. היא אימנה את עצמה לא לעשות מזה סיפור גדול – היא הייתה בטוחה שהרבה אנשים היו לבד בעולם ונאלצו לכתוב שמות ומספרי טלפון בדויים כאנשי קשר לשעת חירום. במהלך התואר הראשון והשני, ההתמקדות במדע ובמחקר שימשו מנגנון התמודדות והיא הייתה לגמרי מוכנה לבלות את שארית חייה סגורה במעבדה עם כוס כימית וחופן פיפטות שיארחו לה לחברה – עד ... אן.

מבחינה מסוימת, זאת הייתה אהבה ממבט ראשון. ביום הראשון של לימודי הדוקטורט. מפגש היכרות למחזור החדש של הדוקטורנטים בכיולוגיה. אוליב נכנסה לחדר הישיבות, התבוננה סביב והתיישבה במקום הפנוי הראשון שמצאה, מבועתת. היא הייתה האישה היחידה בחדר, לגמרי לבדה בים של גברים לבנים שכבר התחילו לדבר על סירות ועל איזה משחק כדור-משהו ששודר בטלוויזיה ערב לפני, ועל המסלולים הכי טובים להגיע למקומות. עשיתי טעות נוראית, היא חשבה. הבחור בשירותים טעה. לא הייתי צריכה לבוא לכאן. אין לי שום סיכוי להשתלב.

ואז בחורה עם שיער כהה ומתולתל ופנים יפות ועגולות נחתה בכיסא שלידה ומלמלה, "ממש יופי של מחויבות מצד תוכנית המדעים לגיוון אתני ומגדרי, אה?" זה היה הרגע שבו הכול השתנה.

הן היו יכולות להיות רק בנות־ברית. בתור השתיים היחידות באותה השנה, שלא היו גברים לבנים סיסג'נדרים. הן היו יכולות להתנחם זו בזו כשהרגישו צורך לקטר קצת ולהתעלם זו מזו בשאר הזמן. לאוליב היו הרבה חברות וחברים כאלה – כולם, למעשה, מכרים חולפים שהיא חשבה עליהם בחיבה אבל לא לעיתים קרובות. אן, לעומת זאת, הייתה שונה מההתחלה. אולי מפני שהן גילו במהרה שהן אוהבות לבלות את ערבי שבת שלהן באכילת ג'אנק פוד ובהירדמות מול קומדיות רומנטיות בטלוויזיה. אולי כי היא התעקשה לגרור את אוליב לכל קבוצת תמיכה אפשרית ל"נשים במדעים" שהיו בקמפוס והדהימה את כולן בהערותיה המדויקות. אולי כי היא נפתחה בפני אוליב וסיפרה כמה קשה היה לה להגיע למקום שבו היא נמצאת היום. על איך האחים הגדולים שלה צחקו עליה וקראו לה חנונית כי אהבה מתמטיקה – בגיל שבו להיות חנונית לא בדיוק נחשב מגניב. על אותה הפעם שבה המרצה לפיזיקה שאל אותה ביום הראשון לסמסטר אם היא בכיתה הנכונה. על העובדה שעל אף הציונים שלה והניסיון שלה במחקר, אפילו יועצת הלימודים שלה נראתה סקפטית כשהיא אמרה שהיא רוצה להמשיך לתארים מתקדמים במדעים.

אוליב, שדרכה לדוקטורט הייתה קשה אבל רחוקה מלהיות קשה כשל אן, הייתה המומה. ואז זועמת. ואז מלאה השתאות כשהבינה עד כמה הצליחה אן לרתום את הספקות בעצמה, ולהפוך אותם לנחישות טהורה.

ומסיבה בלתי נתפסת כלשהי, נראה היה שאן מחבבת את אוליב באותה מידה. כשהמלגה של אוליב לא לגמרי סגרה לה את החודש, אן חלקה איתה את אטריות האינסטנט שלה. כשהמחשב של אוליב קרס בלי גיבוי, אן נשארה ערה כל הלילה כדי לעזור לה לכתוב מחדש את העבודה בקורס קריסטלוגרפיה. כשלאוליב לא היה לאן לנסוע בחגים, אן הביאה את חברתה הביתה למישיגן ונתנה למשפחתה הגדולה לפטם את אוליב באוכל טעים כשהשפה הווייטנאמית זורמת סביבה. כשאווליב הרגישה טיפשה מדי לתוכנית ושקלה לפרוש, אן שכנעה אותה להישאר.

ביום שבו אוליב פגשה בעיניה המתגלגלות של אן, נולדה חברות משנה-גורלות. לאט לאט הן הכניסו גם את מלקולם למעגל והפכו לשלישייה, אבל אן... אן הייתה האדם האחד שלה. משפחה. אוליב אפילו לא דמיינה שמהו כזה יכול לקרות למישהי כמוה.

לעיתים רחוקות ביקשה אן משהו בשביל עצמה, ואף שהיו חברות כבר יותר משנתיים, אוליב מעולם לא ראתה אותה מביעה עניין בלצאת עם מישהו – עד ג'רמי. להעמיד פנים שהייתה בדייט עם קרלסן היה המעט שאוליב הייתה יכולה לעשות כדי להבטיח את אושרה של חברתה.

אז היא התיישרה, אספה את עצמה, חייכה, ניסתה לשמור על קול רגוע למדי כששאלה, "למה את מתכוונת?"

"אני מתכוונת שאנחנו מדברות כל דקה בכל יום ומעולם לא הזכרת את קרלסן. החברה הכי קרובה שלי יוצאת לכאורה עם המרצה הכוכב של המחלקה ואיכשהו יצא שמעולם לא שמעתי על זה? את יודעת איזה שם יצא לו, נכון? זאת איזושהי בדיחה? יש לך גידול במוח? יש לי גידול במוח?"

זה מה שתמיד היה קורה כשאוליב שיקרה: היא מצאה את עצמה נדרשת לספר עוד שקרים כדי לחפות על השקר הראשון שלה, והיא הייתה גרועה בזה, לכן כל שקר היה פחות משכנע מקודמו. אין מצב שהיא תצליח לעבוד על אן. אין מצב שהיא תצליח לעבוד על איש. אן תכעס ואז ג'רמי יכעס ואז מלקולם גם, ואז אוליב תמצא את עצמה לגמרי לבד. כאב הלב יביא לכישלון בלימודים ויעיפו אותה מתוכנית הדוקטורט. היא תאבד את הוויזה שלה ואת מקור ההכנסה היחיד שלה ותחזור לקנדה שם יורד שלג כל הזמן וגם אנשים שם אוכלים לב של אייל ו –

"היי."

הקול, עמוק ורגוע נשמע ממקום כלשהו מאחורי אוליב, אבל היא לא הייתה צריכה להסתובב כדי לדעת שזה קולו של קרלסן. בדיוק כפי שלא הייתה צריכה להסתובב כדי לדעת שהמשקל הגדול והחם שייצב אותה פתאום, לחץ יציב אבל כמעט בלתי מורגש במרכז הגב

התחתון שלה, היה ידו של קרלסן. בערך חמישה סנטימטרים מעל הישבן שלה.

שיט שלא ייאמן.

אוליב סובבה את ראשה והביטה מעלה, מעלה ומעלה. ועוד קצת יותר למעלה. היא לא הייתה אישה נמוכה, אבל הוא היה פשוט גדול. "אה. אהמ, היי."

"הכול בסדר?" הוא אמר בקול נמוך ומאיים, מביט בעיניה, כאילו היו לבר. כאילו אן לא הייתה שם. אוליב הייתה אמורה להרגיש אי נוחות מסוימת מהטון שלו, אבל היא לא. מסיבה לא ברורה נוכחותו בחדר הרגיעה אותה, אף שלפני שנייה היא התחרפנה לגמרי. אולי שני סוגי חוסר נוחות מנטרלים זה את זה? זה נשמע כמו נושא מחקר מרתק. כזה שכדאי לבחון. אולי כדאי לאוליב לזנוח את הביולוגיה ולעבור לפסיכולוגיה. אולי כדאי לה לבקש את סליחתם ולרוץ לעשות סקירת ספרות בנושא. אולי היא צריכה למות על המקום כדי שלא תצטרך להתמודד עם המצב המחורבן ביותר בעולם שהכניסה את עצמה לתוכו.

"כן. כן. הכול מצוין. אן ואני פשוט... דיברנו. על סוף השבוע שלנו." קרלסן הביט באן כאילו באותו הרגע שם לב שהיא שם. הוא הכיר בקיומה באחד ההנהונים המהירים האלה שגברים משתמשים בהם כדי לברך אחרים לשלום. ידו החליקה מטה במורד עמוד השרדה של אוליב ועיניה של אן נפערו.

"נעים להכיר, אן. שמעתי עלייך הרבה," אמר קרלסן. הוא היה טוב בזה, אוליב הייתה חייבת להודות. כי היא הייתה בטוחה שמהזווית של אן זה נראה כאילו הוא ממש אותה, אבל בעצם... הוא לא. אוליב בקושי הרגישה במגע ידו.

אולי רק קצת. החמימות והלחץ הקלו –

"נעים להכיר גם אותך." אן נראתה המומה. כאילו היא עומדת להתעלף. "אהמ, בריק התכוונתי ללכת. אול, אני אשלח לך הודעה כש... כן."

היא יצאה מהחדר לפני שאוליב הספיקה לענות. וזה היה טוב כי

אוליב לא הייתה צריכה להמציא עוד שקרים. אבל גם קצת פחות טוב כי עכשיו היא הייתה לכד עם קרלסן. שעמד הרבה יותר מדי קרוב. אוליב הייתה מוכנה לשלם הרבה כסף כדי להיות זו שתרחק ראשונה, אבל האמת המביכה הייתה שקרלסן היה הראשון שצעד אחורה. הוא התרחק מספיק כדי לתת לה את המרחב שכה נזקקה לו, ועוד קצת. "הכול בסדר?" שאל שוב. קולו עדיין שקט. לא משהו שהייתה מצפה ממנו.

"כן, כן, אני פשוט... אוליב נופפה בידה. "תודה." "בבקשה."

"שמעת מה היא אמרה? על יום שישי ו..."

"שמעתי. לכן אני... " הוא הביט בה ואז בידו – אותה יד שחיממה את גבה לפני דקות אחדות – ואוליב הבינה מייד.

"תודה," היא אמרה שוב. כי אדם קרלסן הוא אולי חרא ידוע, אבל אוליב הרגישה אסירת תודה עכשיו. "וגם, אה, לא יכולתי שלא לשים לב ששום סוכנים מהבולשת הפדרלית לא דפקו לי על הדלת כדי לעצור אותי בשבעים ושתיים השעות האחרונות." זווית פיו רטטה. ממש קצת. "באמת?"

אוליב הנהנה. "מה שהביא אותי לחשוב שאולי לא הגשת את התלונה. על אף שזאת לגמרי זכותך. אז, תודה. על זה. וגם... וגם על זה שהתערבת, עכשיו. הצלת אותי מבלגן."

קרלסן בהה בה ארוכות ונראה פתאום קצת כמו שנראה במהלך הסמינר המחלקתי, כשאנשים בלבלו בין תיאוריה להיפותזה או הודו שהשיטו נתונים שלא הסתדרו להם במקום להשלימם. "את לא צריכה להזדקק למישהו שיציל אותך."

אוליב קפאה במקומה. נכון. חרא ידוע. "טוב, זה לא שביקשתי ממך לעשות משהו. התכוונתי להתמודד עם זה בעצ –"

"ואת לא צריכה להרגיש שאת חייבת לשקר לגבי מערכת היחסים שלך," הוא המשיך. "במיוחד לא כדי שהחברה שלך והחבר שלך יוכלו לצאת לדרייט בלי רגשי אשם. מערכות יחסים לא עובדות כך, לפחות לפי מה שבדקתי לאחורונה."

אה. אז הוא באמת הקשיב כשאוליב הקיאה עליו את סיפור חייה. "זה לא ככה." הוא הרים גבה ואוליב הרימה יד בתנועת מגננה. "ג'רמי לא באמת היה החבר שלי. ואן לא ביקשה ממני שום דבר. אני לא איזשהו קורבן, אני פשוט... רוצה שהחברה שלי תהיה מאושרת."

"כשאת משקרת לה," הוא הוסיף ביובש.

"טוב, כן, אבל... היא חושבת שאנחנו יוצאים. אתה ואני," אוליב פלטה. אלוהים. ההסתבכויות האלה מגוחכות עד כדי בלתי נסבלות.

"זאת לא הייתה המטרה?"

"כן." היא הנהנה ואז נזכרה בקפה שבידה ולגמה ממנו. הוא היה עדיין חם. השיחה עם אן בטח לא נמשכה יותר מחמש דקות.

"כן, אני מניחה שכן. אגב – אני אוליב סמית'. למקרה שאתה עדיין רוצה להגיש את התלונה. אני דוקטורנטית במעבדה של ד"ר אסלאן –

"אני יודע מי את."

"אה." אז אולי הוא חקר עליה. אוליב ניסתה לדמיין אותו סורק את רשימות הדוקטורנטים באתר של המחלקה. תמונתה של אוליב צולמה בידי מזכירת התוכנית ביום השלישי ללימודי הדוקטורט, הרבה לפני שאוליב הבינה עד הסוף למה הכניסה את עצמה. היא עשתה מאמץ להיראות טוב: סידרה את השיער החום והגלי שלה, מרחתה מסקרה כדי להדגיש את הירוק בעיניה ואפילו ניסתה להסתיר את הנמשים במעט מייקאפ ששאלה ממישהי. זה היה לפני שהיא הבינה עד כמה אכזרית וחסרת רחמים יכולה להיות האקדמיה. לפני התחושה שהיא לא מספיק טובה, לפני החשש המתמיד שגם אם היא טובה במחקר לעולם לא תוכל להצליח באקדמיה. היא חייכה בתמונה. חיוך אמיתי.

ממשי.

"טוב."

"אני אדם. קרלסן. אני חבר סגל ב –"

היא פרצה בצחוק מולו. ואז התחרטה על כך מייד כשקלטה את הבעת פניו המבולבלת, כאילו באמת חשב שאוליב לא יודעת מי הוא. כאילו שלא היה מודע לכך שהוא אחד החוקרים הבולטים בתחום.

הצניעות כל־כך לא התאימה לתדמיתו של אדם קרלסן. אוליב כחכה בגרונה.

"כן. אהמ, גם אני יודעת מי אתה, ד"ר קרלסן."

"את כנראה צריכה לקרוא לי אדם."

"אה. אוי, לא." זה יהיה יותר מדי... לא. המחלקה לא התנהלה ככה.

דוקטורנטים לא קראו לאנשי סגל בשם הפרטי. "אני לא יכולה –"

"אם אן בסביבה."

"אה. כן." זה נשמע הגיוני. "תודה. לא חשבתי על זה." או על שום

דבר אחר, בעצם. ברור היה שהמוח שלה הפסיק לתפקד לפני שלושה

ימים, כשהחליטה שלנשק אותו כדי להציל את עצמה זה רעיון טוב.

"אם זה ב... בסדר מבחינתך. אני אלך הביתה, כי כל הדבר הזה היה

קצת מלחיץ ו... "התכוונתי לערוך ניסוי אבל אני באמת צריכה לשבת

על הספה ולצפות באתגר הנינג'ה במשך ארבעים וחמש דקות ולאכול

דוריטוס קול ראנץ' שהם דווקא הרבה יותר טעימים ממה שהיית

מדמיין.

הוא הנהן. "אני אלווה אותך למכונית."

"אני לא עד כדי כך מעוררת."

"למקרה שאן עדיין בסביבה."

"אה." אוליב הייתה חייבת להודות שזאת הייתה הצעה נדיבה.

ומפתיעה. כי היא הגיעה מאדם אני־יותר־מדי־טוב־למחלקה־הזאת

קרלסן. אוליב ידעה שהוא שמוק, אז היא לא לגמרי הצליחה להבין

למה היום הוא... לא. אולי היא פשוט צריכה להאשים את ההתנהגות

המזעזעת שלה עצמה, שגרמה לכל אחד אחר להיראות טוב בהשוואה

אליה. "תודה. אבל אין צורך."

היא ראתה שהוא לא רצה להתעקש אבל גם לא הצליח להתאפק.

"אני ארגיש טוב יותר אם תתני לי ללוות אותך למכונית."

"אין לי מכונית." "אני דוקטורנטית שגרה בסטנפורד, קליפורניה.

אני מרוויחה פחות משלושים אלף דולר בשנה. שכר הדירה שלי הוא

שני־שליש מהמשכורת שלי. לא החלפתי עדשות מגע מאז מאי ואני

הולכת לכל יום עיון שיש בו כיבוד כדי לחסוך כסף על אוכל, היא לא

טרחה להוסיף. לא היה לה מושג בן כמה היה קרלסן, אבל לא יכול להיות שעבר כל-כך הרבה זמן מאז שהיה דוקטורנט בעצמו.

"את נוסעת באוטובוס?"

"אני רוכבת על אופניים. והאופניים שלי ממש כאן בכניסה לבניין." הוא פתח את פיו ואז סגר אותו. ואז פתח אותו שוב.

את נישקת את הפה הזה, אוליב. וזאת הייתה נשיקה טובה.

"אין שבילי אופניים בסביבה."

היא משכה בכתפיה. "אני אוהבת סיכונים." שלא עולים כסף. "ויש לי קסדה." היא הסתובבה כדי להניח את הספל שלה על המשטח הפנוי הראשון שמצאה. היא תחזור לאסוף אותו אחר כך. או לא, אם מישהו יגנוב אותו. למי אכפת? היא קיבלה אותו מפוסט־דוקטורנט שעזב את האקדמיה כדי להיות די־ג'יי. בפעם השנייה בתוך פחות משבוע, קרלסן הציל אותה. בפעם השנייה, היא לא הייתה מסוגלת להיות במחיצתו שנייה אחת נוספת.

"נתראה, טוב?"

החזה שלו התרומם כששאף עמוקות. "כן. בסדר." אוליב ברחה מהחדר מהר ככל שיכלה.

"זאת מתיחה? זאת בטח מתיחה. אני בטלויזיה? איפה המצלמה הנסתרת? איך אני נראית?"

"זאת לא מתיחה. אין מצלמות." אוליב סידרה את רצועת תיק הגב שלה על הכתף וזזה הצידה כדי לא להידרס על ידי סטודנט לתואר ראשון על קורקינט חשמלי. "אבל עכשיו ששאלת – את נראית נהדר. במיוחד בהתייחס לעובדה ששבע וחצי בבוקר."

אן לא הסמיקה, אבל הייתה קרובה לכך. "אתמול בלילה השתמשתי באחת ממסכות הפנים שאת ומלקולם קניתם לי ליום ההולדת. זאת שנראית כמו פנדה? וקניתי קרם הגנה חדש שאמור להעניק מראה זוהר. ושמתי מסקרה," היא מלמלה במהירות.

אוליב הייתה יכולה לשאול אותה למה התאמצה ככה להיראות סופר טוב בבוקר שלישי לא מיוחד שכזה, אבל היא כבר ידעה את התשובה: המעבדות של ג'רמי ושל אן היו באותה קומה, והמחלקה לכיולוגיה אומנם הייתה גדולה, אבל מפגשים מקריים היו אפשריים בהחלט.

היא הסתירה חיוך. על אף שזה ממש מוזר לחשוב על החברה הכי טובה שלה יוצאת עם האקס שלה, היא שמחה שאן מתחילה להרשות לעצמה לשקול את ג'רמי כאפשרות רומנטית. בעיקר היה נחמד לדעת שההשפלה שחוותה עם קרלסן בלילה השתלמה. זה, יחד עם האימייל המבטיח ביותר מטום בנטון בנוגע לפרויקט המחקר שלה, ואוליב הרשתה לעצמה להתחיל להאמין שאולי מצבה סוף-סוף משתפר.

"בסדר." אן לעסה את שפתה התחתונה בריכוז עמוק. "אז זאת לא מתיחה. אז יש הסבר אחר. אני אמצא אותו."
"אין שום הסבר אחר. אנחנו פשוט –"

"אלוהים, את מנסה לקבל אזרחות? מגרשים אותך חזרה לקנדה כי השתמשנו כולנו במנוי של מלקולם לנטפליקס? תגידי להם שלא ידעתי שזאת עבירה פדרלית. לא, רגע, אל תגידי להם כלום עד שנשיג לך עורך דין. ואול, אני אתחתן איתך. אני אשיג לך גרין קארד ולא תצטרכי –"

"אן." אוליב לחצה את ידה של חברתה חזק יותר כדי שתשתוק לרגע. "אני מבטיחה לך, לא מגרשים אותי. רק יצאתי לדייט אחד עם קרלסן."

אן כיווצה את פניה וגררה את אוליב לספסל בצד השביל, שם הכריחה אותה לשבת. אוליב צייתה ואמרה לעצמה שאם המצב היה הפוך והיא הייתה תופסת את אן מנשקת את אדם קרלסן, כנראה שהיא הייתה מגיבה כמוה. האמת, היא בטח הייתה מזמינה לאן בדיקה פסיכיאטרית מקיפה.

"תקשיבי," פתחה אן, "את זוכרת באביב שעבר, החזקתי לך את השיער כשהקאת בקשת את השני קילו קוקטייל שרימפס המקולקל שאכלת במסיבת הפרישה של ד"ר פרקר?"

"אוי, כן. אני זוכרת." אוליב הטתה את ראשה הצידה בהרהור.
 "את אכלת יותר ממני ולא הקאת."

"כי אני קשוחה יותר, אבל זה לא העניין. הנקודה היא: אני כאן בשבילך, ותמיד אהיה כאן בשבילך, לא משנה מה. לא משנה כמה קילוגרמים של שרימפס מקולקל תקיאי בקשת, את יכולה לסמוך עליי. אנחנו צוות, את ואני. ומלקולם, כשהוא לא עסוק בלזיין את כל אוכלוסיית סטנפורד. אז אם קרלסן הוא בעצם חיזור שמתכנן השתלטות על כדור הארץ, שבסופה האנושות כולה תהיה משועבדת לאדוני מלחמה שנראים כמו ציקדות, והדרך היחידה לעצור אותו היא לצאת איתו, אז את יכולה לספר לי ואני אודיע לנאס"א –"

"אוי אלוהים!" – אוליב לא הצליחה לעצור את הצחוק – "זה היה רק דייט!"

אן נראתה מיוסרת. "אני פשוט לא מבינה."
 כי זה לא הגיוני. "אני יודעת, אבל אין מה להבין. זה פשוט... יצאנו לדייט."

"אבל... למה? אולי, את יפה וחכמה ומצחיקה ויש לך טעם מעולה בגרביים עד הברכיים, למה שתצאי עם אדם קרלסן?"
 אוליב גירדה את אפה. "כי הוא..." היה מחיר לאמירת המילה שעמדה להגיד. חתיכת מחיר. אבל לא הייתה לה ברירה. "נחמד."
 "נחמד?" הגבות של אן התרוממו כל-כך גבוה עד שכמעט התמזגו בשיערה.

היא באמת נראית חמודה במיוחד היום, חשבה אוליב, מרוצה.
 "אדם 'חרא' קרלסן?"
 "טוב, כן. הוא..." אוליב הביטה סביב כאילו תוכל לקבל עזרה מעצי האלון או מהסטורנטים הממהרים לקורסי הקיץ שלהם. כשנראה היה שהעזרה לא מגיעה, היא פשוט סיימה את המשפט העלוב, "הוא חרא נחמד, אני מניחה."
 הבעתה של אן התחלפה מייד באי-אמון. "אוקיי, אז עברת ממישהו מגניב כמו ג'רמי לאדם קרלסן."

מושלם. זאת בדיוק הפתיחה שאוליב ציפתה לה. "כן. ובשמחה, כי לא ממש היה לי אכפת מג'רמי." סוף-סוף קצת אמת בשיחה הזאת. "זה לא היה כל-כך קשה לעבור הלאה, האמת. ובגלל זה – בבקשה, אן, תגאלי את הבחור מייסוריו. מגיע לו, ומעל לכול, מגיע לך. הוא בטח בקמפוס היום. תציעי לו ללוות אותך לפסטיבל סרטי האימה כדי שאני לא אצטרך לבוא איתך ולישון עם האורות דלוקים בחצי שנה הקרובה."

הפעם אן הסמיקה באמת. היא השפילה מבט, חיטטה בציפורניים שלה, התחילה להתעסק בשולי המכנסיים הקצרים שלבשה ואמרה, "אני לא יודעת. אולי. כאילו, אם את באמת חושבת ש –"

צליל התראה נשמע מכיסה של אן, היא הזדקפה ושלפה את הטלפון. "שיט, יש לי פגישת ייעוץ של גיוון אתני במדעים ואני צריכה להריץ שני ניסויים." היא קמה על רגליה והרימה את תיק הגב שלה. "רוצה להיפגש לצוהריים?"

"לא יכולה. יש לי פגישת מתרגלים." אוליב חייכה. "אבל אולי ג'רמי פנוי."

אן גלגלה את עיניה, אבל זוויות פיה התעקלו כלפי מעלה. זה שימח את אוליב. כל-כך שימח אותה עד שהיא אפילו חסכה מאן תנועה מגונה כשהיא הסתובבה אליה ושאלה "הוא סוחט אותך?"

"הא?"
"קרלסן. הוא סוחט אותך? הוא גילה שאת סוטה ועושה פיפי במקלחת?"

"קודם כול, זה חוסך זמן." אוליב נעצה בה מבט זועם. "ושנית, זה דווקא די מחמיא שאת חושבת שקרלסן יעשה דברים כל-כך מגוחכים כדי שאסכים לצאת איתו."

"כל אחד היה עושה את זה, אול, כי את מדהימה." אן עשתה פרצוף והוסיפה, "מלבד שאת עושה פיפי במקלחת."

ג'רמי התנהג מוזר. לא הייתה ליזה משמעות רבה, כי ג'רמי תמיד היה קצת משונה, והעובדה שלאחרונה נפרד מאוליב כדי לצאת עם החברה הכי טובה שלה לא הפכה אותו לפחות משונה – אבל היום הוא נראה עוד יותר מוזר מהרגיל. הוא נכנס לבית הקפה שבקמפוס שעות אחדות לאחר השיחה של אוליב עם אן ובהה בה במשך שתי דקות שלמות. ואז שלוש. ואז חמש. הוא מעולם לא הקדיש לה כל-כך הרבה תשומת לב – כן, אפילו לא כשהיו יחד. כשהמצב הפך להיות כמעט מגוחך, היא הרימה את עיניה ממסך המחשב הנייד ונופפה לעברו. ג'רמי הסמיק, חטף את הקפה שלו מהדלפק ומצא לעצמו שולחן. אוליב חזרה לקרוא שוב, בפעם השבעים, את האימייל הקצר שניסחה.

היום, 10:12

מאת: Olive-Smith@stanford.edu

אל: Tom-Benton@harvard.edu

נושא: השב: פרויקט סינון לסרטן הלב

ד"ר בנטון,

תודה על תשובתך. אשמח מאוד לשוחח פנים אל פנים.

מתי תהיה בסטנפורד? עדכן אותי בבקשה מתי יהיה לך נוח

להיפגש.

בברכה,

אוליב

לא עברו עשרים דקות וסטודנט שנה ד', שעבד עם ד"ר הולדן רודריגז בפרמקולוגיה, נכנס והתיישב ליד ג'רמי. הם מייד התחילו להתלחשש ולהצביע על אוליב. בכל יום אחר היא הייתה מרגישה מודאגת וקצת כועסת אבל ד"ר בנטון כבר ענה למייל שלה וזה היה טוב יותר מ... כל דבר אחר, בעצם.

היום, 10:12

מאת: Tom-Benton@harvard.edu

אל: Olive-Smith@stanford.edu

נושא: השב: פרויקט סינון לסרטן הלב לב

אוליב, אני בשבתון מהרווארד הסמסטר, אז אגיע לכמה ימים. קיבלתי מענק מחקר גדול יחד עם שותף מסטנפורד ואנחנו ניפגש כדי לשוחח על הניסוי וכו'. אפשר שנזרום לפי איך שמסתדר כשאגיע?

להת'

ט.ב.

נשלח מהאייפון שלי

כן! היא קיבלה כמה ימים כדי לשכנע אותנו לקחת את הפרויקט שלה, מה שהיה הרבה יותר טוב מעשר הדקות אותן חשבה שתקבל. אוליב הניפה אגרוף באוויר בשמחה – מה שגרם לג'רמי ולחברו לכהות בה מבט משונה עוד יותר. מה עובר עליהם? הייתה לה משחת שיניים על הפנים או משהו? למי אכפת? היא עמדה לפגוש את טום בנטון ולשכנע אותו לקבל אותה. סרטן לב לב, אני באה לתפוס אותך. היא הייתה במצב רוח מצוין בשעתיים הבאות, עד שנכנסה לפגישת המתרגלים בביוולוגיה ודממה פתאומית אפפה את החדר. בערך חמישה-עשר זוגות עיניים ננעצו בה – לא תגובה שהייתה רגילה לקבל.

"אה – היי?"

כמה אנשים אמרו היי בחזרה. רובם הסיטו את מבטם. אוליב אמרה לעצמה שהיא סתם מדמיינת. בטח סתם ירידת סוכר בדם. או עלייה. אחד מהשניים.

"היי אוליב." תלמיד שנה שביעית שלא הכיר בקיומה קודם לכן הזיז את התיק שלו ופינה לה את המושב שלידו. "מה שלומך?"

"טוב." היא התיישבה בזהירות וניסתה למנוע מהחשד להתגנב לקולה. "אהמ, ואתה?"
 "מצויץ."

היה משהו בחיוכו. משהו מלוכלך ומזויף. אולי התלבטה אם לשאול אותו, אבל אז האחראי על המתרגלים הדליק את המקרן והפנה את תשומת הלב של כולם לפגישה.

אחרי כל זה, המצב נעשה מוזר עוד יותר. ד"ר אסלאן נכנסה למעבדה רק כדי לשאול את אוליב אם יש משהו שהיא רוצה לדבר עליו; צ'ייס, דוקטורנט אחר במעבדה שלה, נתן לה להשתמש לפניו במכשיר ה-PCR, אף שבדרך כלל הוא דגר עליו כמו תלמיד כיתה ג' עם הממתק האחרון שנשאר לו מליל כל הקדושים; מנהל המעבדה קרץ לאוליב כשהושיט לה ערמת דפים ריקים למדפסת. ואז היא פגשה את מלקולם בשירותים המשותפים, לגמרי במקרה, ופתאום הכול התבהר.

"מפלצת תחמנית שכמוך," הוא ירק. עיניו השחורות היו מכורצות בהגזמה. "אני שולח לך הודעות כל היום."

"אה." אוליב טפחה על הכיס האחורי של מכנסי הג'ינס שלכבשה ואז על הכיס הקדמי וניסתה להיזכר מתי הייתה הפעם האחרונה שבה ראתה את הטלפון שלה. "אני חושבת שאולי השארתי את הטלפון בבית."

"אני לא מאמין."

"מאמין למה?"

"אני לא מאמין עלייך."

"אני לא יודעת על מה אתה מדבר."

"חשבתי שאנחנו חברים."

"נכון."

"חברים טובים."

"נכון. אתה ואן החברים הכי טובים שלי. מה –"

"מן הסתם לא, אם הייתי צריך לשמוע מסטלה ששמעה מג'ס

ששמעה מג'רמי ששמע מאן –"

"לשמוע מה?"

– ששמעה מאני-לא-יודע-מי. ואני חשבתי שאנחנו חברים. ”
תחושת קור מקפיא הזדחלה במעלה גבה של אוליב. יכול להיות...
לא. לא, לא יכול להיות. ”שמעת מה?”
”אני סיימתי. אני אתן לג'וקים לאכול אותך. ואני משנה את סיסמת
הנטפליקס שלי.”
אוי לא. ”מלקולם. מה שמעת?”
”שאת יוצאת עם אדם קרלסן.”

אוליב מעולם לא ביקרה במעבדה של קרלסן, אבל היא ידעה למצוא אותה. זה היה חלל המחקר הגדול ביותר והשימושי ביותר בכל המחלקה. כולם רצו גישה אליו והוא היה מקור בלתי נדלה לטינה כלפי קרלסן. היא הייתה צריכה להעביר את התג שלה פעם אחת ואז פעם נוספת כדי להיכנס (היא גלגלה את עיניה בשתי הפעמים). הדלת השנייה נפתחה ישירות אל חלל המעבדה ואולי כי היה גבוה כמו האוורסט והתפיים שלו היו רחבות באותה מידה, קרלסן היה הדבר הראשון שבו היא הבחינה. הוא התבונן בווסטרן בלות, ליד אלכס, דוקטורנט שהיה שנה מעל אוליב, אבל הסתובב לכיוון הכניסה ברגע שנכנסה.

אוליב חייכה אליו חלושות – בעיקר מתוך הקלה על כך שמצאה אותו.

הכול יהיה בסדר. היא תסביר לו מה מלקולם סיפר לה, ובלי ספק הוא יגיד שהמצב לחלוטין לא מקובל עליו ויתקן אותו בשביל שניהם, כי אוליב לא יכולה לבלות את שלוש השנים הבאות מוקפת באנשים שחשבו שהיא יוצאת עם אדם פאקינג קרלסן.

הבעיה היא שקרלסן לא היה היחיד שהבחין באוליב. היו יותר מעשרה שולחנות מעבדה בחלל הפתוח ולפחות עשרה אנשים שעבדו לידם. רובם – כולם – נעצו מבטים באוליב. אולי כי רובם – כולם – שמעו שאוליב יוצאת עם הכוס שלהם.

זין על החיים שלה.

"אני יכולה לדבר איתך רגע, ד"ר קרלסן?" מבחינה הגיונית, אוליב ידעה שהרהיטים במעבדה היו מסודרים כך שלא הייתה אפשרות להדהוד של כל רחש. ולמרות זאת, היא הרגישה כאילו המילים שלה ניתזו מהקירות וחזרו על עצמן לפחות ארבע פעמים.

קרלסן הנהן בבלבול, הושיט את תספיג הדי־אן־איי לאלכס, ופנה לכיוונה. נראה שהוא לא מודע לעובדה שבערך שני־שליש מעובדי המעבדה שלו בהו בו, או שזה לא ממש עניין אותו. האחרים נראו כאילו הם על סף שבץ מוחי.

הוא הוביל את אוליב לחדר ישיבות מחוץ לחלל המרכזי של המעבדה והיא צעדה בעקבותיו בדממה, מנסה שלא לחשוב על העובדה שמעבדה מלאה באנשים, שחשבו שקרלסן והיא יוצאים יחד, בדיוק ראתה אותם נכנסים לחדר פרטי. לבד.

זה היה נורא. הכי נורא שיש.

"כולם יודעים," היא פלטה ברגע שהדלת נסגרה מאחוריה.

הוא בחן אותה לרגע בסקרנות. "את בסדר?"

"כולם יודעים. עלינו."

הוא הטה את ראשו הצידה ושילב את זרועותיו על חזהו. עבר כבר יום מאז שדיברו, אבל כנראה שזה היה זמן ארוך מספיק כדי שאוליב תשכח את... את נוכחותו. או מה שזה לא יהיה שנתן לה תחושה שהיא קטנה ועדינה כשהוא בסביבה. "עלינו?"

"עלינו."

הוא נראה מבולבל, אז אוליב פירטה.

"עלינו. שאנחנו יוצאים – לא שאנחנו יוצאים, אבל ברור שאן

חשבה ככה והיא סיפרה..." היא הבינה שהמילים מתגלגלות מפה מהר מדי והכריחה את עצמה להאט. "לג'רמי. והוא סיפר לכולם ועכשיו כולם יודעים. או שהם חושבים שהם יודעים, גם אם אין שום דבר לדעת. כפי שאתה ואני יודעים."

הוא חשב לרגע ואז הנהן באיטיות. "וכשאת אומרת כולם..."

"אני מתכוונת לכולם." היא הצביעה לכיוון המעבדה שלו.

"האנשים האלה? הם יודעים. הדוקטורנטים האחרים? הם יודעים. שרי, מזכירת המחלקה? היא לגמרי יודעת. הרכילות במחלקה הזאת מטורפת. וכולם חושבים שאני יוצאת עם מרצה."

"אני מבין," הוא אמר ונראה למרבה ההפתעה כאילו שהבלגן הזה לא מטריד אותו כלל. זה היה אמור להרגיע את אוליב, אבל במקום זאת הפאניקה שלה רק התגברה.

"אני כל-כך מצטערת שזה קרה. כל-כך מצטערת. הכול באשמתי." היא העבירה את ידה על פניה. "אבל לא חשבת... ברור שאן תספר לג'רמי – כלומר, כל המטרה של ההצגה הזאת הייתה שהשניים האלה יהיו יחד – אבל... למה שג'רמי יספר לכולם?"

קרלסן משך בכתפיו. "למה לא?"

היא הרימה את עיניה. "מה זאת אומרת?"

"דוקטורנטית שיוצאת עם חבר סגל זאת פיסת מידע מעניינת ששווה לחלוק."

אוליב הנידה בראשה. "זה לא כל-כך מעניין. למה שזה יעניין אנשים?"

הוא הרים גבה. "מישהי אמרה לי פעם ש'הרכילות במחלקה הזאת מטורפת'."

"בסדר, בסדר, הבנתי." היא נשמה עמוק והתחילה להתהלך מצד אחד של החדר לצידו השני בניסיון להתעלם מהעין הבוחנת של קרלסן, מכמה רגוע הוא נראה, זרועותיו משולבות על חזהו והוא נשען על שולחן הישיבות. הוא לא היה אמור להיות רגוע. הוא היה אמור לזעום. הוא חרא ידוע לשמצה בשחצנותו – הרעיון שאנשים יחשבו שהוא יוצא עם סתם מישהי היה אמור לזעזע אותו. אוליב לא הייתה אמורה לשאת את עול ההיסטריה לכדה.

"זה – אנחנו צריכים לעשות משהו, כמוכן. אנחנו צריכים להגיד לאנשים שזה לא נכון ושהמצאנו את הכול. אלא שהם יחשבו שאני מטורפת ואולי שגם אתה כזה, אז אולי אנחנו צריכים להמציא סיפור אחר. כן, טוב, אנחנו צריכים להגיד לאנשים שאנחנו כבר לא ביחד – "ומה יעשו אן ומה-שמו?"

אוליב הפסיקה ללכת. "מה?"
 "החברים שלך לא ירגישו רע שהם יחד אם יחשבו שאנחנו לא
 ביחד? או ששיקרת להם?"

היא לא חשבה על זה. "אני – אולי. אולי, אבל –"
 נכון שאן נראתה מאושרת. אולי היא כבר הזמינה את ג'רמי
 להצטרף אליה לפסטיבל הסרטים – יכול להיות שממש אחרי
 שסיפרה לו על אוליב וקרלסן, לעזאזל. אבל זה היה בדיוק מה
 שאוליב רצתה.

"את מתכוונת לספר לה את האמת?"
 קול של בהלה נפלט מפיה. "אני לא יכולה. לא עכשיו." אלוהים,
 למה אוליב הסכימה בכלל לצאת עם ג'רמי? היא בכלל לא התעניינה
 בו. כן, המבטא האירי והשיער הג'ינג'י היו חמודים, אבל לא שווים את
 זה. "אולי נוכל לספר לאנשים שנפרדתי ממך?"
 "זה מאוד מחמיא, ד"ר קרלסן אמר בנימה רצינית. היא לא לגמרי
 הצליחה להבין אם הוא מתברך או לא.

"טוב. אנחנו יכולים להגיד שאתה נפרדת ממני."
 "כי זה נשמע אמין," הוא אמר ביובש, כמעט בלחישתה. היא לא
 הייתה בטוחה ששמעה אותו נכון ולא היה לה מושג למה הוא מתכוון,
 אבל היא התחילה להרגיש מאוד נסערת. נכון, היא נישקה אותו
 ראשונה – אלוהים, היא נישקה את אדם קרלסן; אלו היו החיים שלה;
 הבחירות שלה – אבל המעשים שלו בחדר המנוחה באותו יום ממש
 לא עזרו. הוא יכול היה לפחות להביע דאגה. אין סיכוי שהיה בסדר
 מבחינתו שכולם יחשבו שהוא קשור לאיזו בחורה אקראית עם אחד
 וחצי פרסומים – כן, המאמר ההוא שאוליב תיקנה והגישה מחדש
 לפני שלושה שבועות נחשב לחצי.

"מה אם נספר לאנשים שזאת הייתה פרידה הדרתית?"
 הוא הנהן. "נשמע טוב."

אוליב התעוררה. "באמת? יופי! אז אנחנו –"
 "נוכל לבקש משרי להוסיף את זה לעלון המידע של המחלקה."
 "מה?"

"או שנראה לך שאולי עדיף לצאת בהצהרה פומבית לפני סמינר המחלקה הבא?"

"לא, לא, זה –"

"אולי נבקש מאנשי המחשבים לפרסם את זה באתר הבית של סטנפורד. ככה אנשים ידעו –"

"טוב, טוב, בסדר! הבנתי."

הוא הביט בה בשלווה לרגע וכשדיבר, נשמע שקול והגיוני, כמו שמעולם לא ציפתה מאדם "חרא" קרלסן להיות. "אם מה שמטריד אותך הוא שאנשים חושבים שאת יוצאת עם מרצה, אז הנזק כבר נעשה. אם נספר לכולם שנפרדנו, עדיין יחשבו שיצאת עם מרצה." כתפיה של אוליב צנחו. היא שנאה את העובדה שהוא צודק. "אז בסדר. אם יש לך רעיון איך לתקן את הבלגן הזה, בבקשה, אני אשמח –"

"את יכולה לתת להם להמשיך להאמין שאנחנו ביחד."

לרגע אחד היא חשבה שלא שמעה טוב. "מ-מה?"

"את יכולה לתת לאנשים להמשיך להאמין שאנחנו יוצאים. זה פותר את הבעיה שלך עם החברה שלך ומה-שמו, ולך אין הרבה להפסיד מכיוון שנשמע שמבחינה... תדמיתית –" הוא אמר את המילה "תדמית" תוך גלגול עיניים קל, כאילו ההמצאה הזו – שאכפת לך ממה שאחרים חושבים עלייך, היא ההמצאה הכי דבילית ששמע מאז המצאת האנטיביוטיקה ההומיאופתית – "המצב לא יכול להיות יותר גרוע מבחינתך."

זה היה... מכל הדברים... כל חייה, אוליב מעולם... היא מעולם... "מה?" היא שאלה שוב, חלושות.

הוא משך בכתפיו. "נראה לי ששני הצדדים מרוויחים."

זה ממש לא נראה ככה. לאוליב. לה זה נראה כמו מצב שבו שני הצדדים מפסידים, ואז מפסידים שוב ואז מפסידים עוד קצת. זה נראה מטורף.

"אתה מתכוון... לנצח?" היא חשבה שהקול שלה נשמע יבבני,

אבל אולי זאת הייתה פשוט השפעת הדם שהלם בראשה.

"זה נשמע קצת מוגזם. אולי עד שהחברים שלך יפסיקו לצאת? או עד שהקשר שלהם יהיה רציני יותר? אני לא יודע. מה שיתאים לך, כנראה." הוא היה רציני. הוא לא התברח.

"אתה לא...?" "לאוליב לא היה מושג איך לנסח את השאלה. "נשוי, או משהו?" הוא בטח היה בתחילת שנות השלושים לחייו. הייתה לו עבודה מדהימה; היה לו עדיין שיער שחור עבה וגלי, הוא נראה טוב, אפילו מושך; היה לו גוף. כן, הוא היה זין רגזן, אבל יש נשים שזה לא משנה להן. יש כאלו שזה אפילו ימצא חן בעיניהן.

הוא משך בכתפיו. "לאשתי ולתאומים לא יהיה אכפת."

אוי, שיט.

אוליב חשה בגל חום שוטף אותה. היא הסמיקה בארום כהה ואז כמעט מתה מבושה כי – אלוהים, היא הכריחה גבר נשוי, אב לילדים, לנשק אותה. עכשיו אנשים חשבו שהוא מנהל רומן. אשתו בטח בוכה לתוך הכרית. הילדים שלו יגדלו עם תסביכי אב נוראיים ויהפכו לרוצחים סדרתיים.

"אני... אוי, אלוהים, אני לא – אני כל-כך מצטערת –
"בצחוק."

"באמת לא היה לי שום מושג שאתה –

"אוליב. אני סתם צוחק. אני לא נשוי. אין ילדים."

גל הקלה הציף אותה. ולאחריו גל זהה של כעס. "ד"ר קרלסן, זה לא משהו שאתה אמור להתברח –

"את באמת צריכה להתחיל לקרוא לי אדם. בהתחשב בכך שלפי

השמועות אנחנו יוצאים כבר זמן מה."

אוליב נשפה באיטיות וצבטה את גשר האף שלה. "למה שתרצה

אפילו – מה יוצא לך מזה?"

"ממה?"

"מלהעמיד פנים שאנחנו יוצאים. למה אכפת לך? מה יוצא לך

מזה?"

ד"ר קרלסן – אדם – פתח את פיו ולרגע אוליב הייתה תחת

הרושם שהוא עומד לומר משהו חשוב. אבל אז הוא הסיט את מבטו

וכל מה שיצא מפיו היה "זה יעזור לך." הוא היסס לרגע. "ויש לי סיבות משלי."

היא כיווצה את עיניה. "אילו סיבות?"
"סיבות."

"אם זה פלילי אני מעדיפה לא להיות מעורבת."
הוא חייך קצת. "זה לא."

"אם לא תספר לי לא תהיה לי ברירה אלא לחשוב שאתה מעורב באיזו חטיפה. או בהצתה. או במעילה."

היה נראה שדעתו מוסחת לרגע, אצבעותיו תופפו על זרועו, פעולה שמשמעותית מתחה את חולצתו על גבי השריר המרשים. "אם אספר לך, זה לא יכול לצאת מהחדר הזה."
"אני חושבת ששנינו נסכים שדבר ממה שקרה בחדר הזה לא יכול לצאת ממנו."

"יש משהו במה שאת אומרת," הוא הסכים. חשב. נאנח. לעס את פנים הלחי שלו לשנייה. נאנח שוב.

"אוקיי," הוא אמר ונשמע כמו מישהו שיודע שהוא עומד להתחרט על דבריו ברגע שפתח את פיו. "אני נחשב בסיכון לכרוח."
"לכרוח?" אלוהים. הוא היה משוחרר על תנאי. בית המשפט מצא אותו אשם בפשעים נגד דוקטורנטים. הוא בטח הכה מישהו בראש עם מיקרוסקופ כי הדביק תוויות לא נכונות על דגימות פפטידים. "אז זה כן פלילי."

"מה? לא. המחלקה חושדת שאני מתכוון לעזוב את סטנפורד ולעבור לאוניברסיטה אחרת. במצב רגיל לא היה לי אכפת, אבל סטנפורד החליטה להקפיא את כספי המחקר שלי."
"אה." לא מה שהיא חשבה. בכלל לא. "הם יכולים לעשות את זה?"

"כן. טוב, עד שליש מהסכום. ההיגיון שעומד מאחורי ההחלטה הוא שהם לא רוצים לממן את המחקר ואת הקריירה העתידית של מישהו – שלדעתם – יעזוב בכל מקרה."
"אבל אם זה רק שליש –"

"שליש זה מיליוני דולרים", אמר ברוגע. "שאני ייעדתי לפרויקטים שתכננתי לסיים בשנה הקרובה. כאן, בסטנפורד. זאת אומרת שאני צפוי להזדקק לכספים האלו בקרוב."

"אה." אם חושבים על זה, אוליב שמעה שמועות על כך שאוניברסיטאות אחרות מנסות לגייס את קרלסן מאז שנתה הראשונה. לפני כמה חודשים הסתובבה שמועה שאולי הוא יעבור לעבוד בנאס"א. "למה הם חושבים ככה? ולמה עכשיו?"

"כמה סיבות. הסיבה הכי מהותית היא שלפני כמה שבועות זכיתי במענק מחקר – מענק גדול מאוד – עם חוקר ממוסד אחר. המוסד ההוא ניסה לגייס אותי בעבר ובסטנפורד רואים את שיתוף הפעולה כסימן לזה שאני אענה בחיוב למוסד השני." הוא היסס ורק אז המשיך. "בכללי, הם הבהירו לי... שהם רואים את העובדה שלא השרשתי כאן שורשים, כסימן לזה שאני רוצה שתהיה לי האפשרות לברוח מסטנפורד בהתראה של רגע."

"שורשים?"

"רוב הדוקטורנטים שלי מסיימים השנה. אין לי משפחה באזור. אין לי אישה או ילדים. אני שוכר דירה כרגע – לא תהיה לי ברירה אלא לקנות בית רק כדי לשכנע את המחלקה שאני מחויב להישאר כאן," הוא אמר ברוגז ניכר. "אם הייתה לי מערכת יחסים... זה היה מאוד עוזר."

אוקיי. זה נשמע הגיוני. אבל. "שקלת למצוא חברה אמיתית?"

גבותיו התרוממו. "שקלת למצוא דייט אמיתי?"

"אחד-אפס."

אוליב השתתקה ובחנה אותו במשך רגעים אחדים, מניחה לו לבחון אותה בתמורה. מצחיק איך פעם פחדה ממנו. עכשיו הוא היה האדם היחיד בעולם שידע על הביזיון הגדול ביותר שלה והיה קשה לפחד ממנו – קשה עוד יותר כשגילתה שהוא מסוג האנשים, שהיו נואשים מספיק כדי להעמיד פנים שהם יוצאים עם מישהי בשביל לקבל את כספי המחקר שלהם בחזרה. אוליב הייתה בטוחה שהייתה עושה אותו הדבר בדיוק בשביל ההזדמנות לסיים את המחקר שלה

על סרטן הלב, ולכן אדם הפך למישהו... שאפשר להזדהות איתו, מפתיע. ואם אפשר היה להזדהות איתו, אז היא יכולה להמשיך ולצאת איתו בכאילו, נכון?

לא. כן. לא. מה? היא משוגעת שבכלל חשבה על זה. היא הייתה מטורפת עם תעודות. ועם זאת שמעה את עצמה אומרת, "זה יהיה מסובך."

"מה?"

"להתנהג כאילו שאנחנו יוצאים."

"באמת? יהיה מסובך לגרום לאנשים לחשוב שאנחנו יוצאים?"
אוף, הוא היה בלתי נסבל. "בסדר, אני מבינה למה אתה מתכוון. אבל יהיה קשה לעשות את זה בצורה משכנעת לאורך זמן."
הוא משך בכתפיו. "נסתדר, כל עוד נוכל להגיד שלום במסדרונות ולא תקראי לי ד"ר קרלסן."

"אני לא חושבת שאנשים שיוצאים יחד רק... אומרים שלום זה לזה."

"מה אנשים שיוצאים יחד עושים?"

לא היה לאוליב מושג. היא יצאה לחמישה דייטים בחייה, אולי, כולל הדייט עם ג'רמי, והם נעו על הציר – החל מדי משעממים, חרדתיים ועד למעוררי אימה (בעיקר כשהבחור פירט במונולוג ארוך על ניתוח החלפת הירך של סבתא שלו וירד לפרטים מפחידים). היא הייתה שמחה אם היה מישהו בחייה, אבל לא האמינה שזה יקרה לה. אולי היא בכלל בלתי-אהיבה. אולי מפני שהייתה לבד כל-כך הרבה שנים, הבדידות עיוותה אותה במהותה ועכשיו כבר לא הייתה מסוגלת לפתח קשר רומנטי אמיתי או אפילו משיכה אמיתית, כמו זו ששמעה אחרים מדברים עליה הרבה. בסופו של דבר, זה לא באמת משנה. דוקטורט ומערכות יחסים לא עבדו טוב יחד בכל מקרה, וזאת הייתה כנראה הסיבה לכך שד"ר אדם קרלסן, עמית-מקארטור* וגאון משכמו

* MacArthur fellowship תוכנית עמיתי מקארטור היא תוכנית של קרן ג'ון ד. וקתרין ט. מקארטור המחלקת מדי שנה לכ-20 עד 40 אזרחים או תושבי ארצות הברית מצטיינים יוצאי דופן, בעלי עתיד מבטיח, מענקים.

ומעלה עמד כאן בגיל שלושים ומשהו ושאל את אוליב מה אנשים שיוצאים יחד עושים.

אנשי האקדמיה, גבירותיי ורבותיי.

"אהמ... דברים. כל מיני." אוליב תרה אחר תשובה במוחה. "אנשים יוצאים ועושים דברים ביחד. כמו לקטוף תפוחים, או ה'צייר ושתה' דייטינג האלה." שהם ממש אידיוטים, חשבה אוליב.

"שהם ממש אידיוטים", אמר אדם ונופף בידיו הענקיות בכיטול. "את יכולה ללכת לאן ולספר לה שציירנו ציור של מונה. נשמע לי שהיא כבר תדאג לזה שכל האחרים ידעו."

"אוקיי, קודם כול, זה היה ג'רמי. בוא נסכים להאשים את ג'רמי. אבל יותר מזה," אוליב התעקשה. "אנשים שיוצאים הם – הם מדברים הרבה. לא רק שלום במסדרון. הם יודעים מה הצבע האהוב על האדם השני ואיפה הוא נולד והם... הם מחזיקים ידיים. הם מתנשקים."

אדם הצמיד את שפתיו זו לזו כאילו ניסה להחניק חיוך. "אנחנו לעולם לא נוכל לעשות את זה."

גל חדש של השפלה הציף את אוליב. "אני באמת מצטערת על הנשיקה. לא ממש חשבתו ו –"

הוא הניד בראשו. "זה בסדר."

הוא באמת נראה אדיש למצב שלא כהרגלו, במיוחד יחסית למישהו שירד מהפסים כשמישהו טעה במספר האטומי של סלניום. לא, הוא לא היה אדיש. הוא היה משועשע.

אוליב התה את ראשה הצידה. "יכול להיות שאתה נהנה מכל הסיפור הזה?"

"נהנה' זו אולי לא המילה הנכונה, אבל את חייבת להודות שזה

די משעשע."

לא היה לה מושג על מה הוא מדבר. דבר לא היה משעשע בעובדה שהיא נישקה חבר סגל אקראי רק כי היה האדם היחיד במסדרון וכתוצאה מהמעשה המטומטם להחריד הזה, כולם חשבו שהיא יוצאת עם מישהו שפגשה בדיוק פעמיים לפני היום –

היא פרצה בצחוק, מתקפלת בתוך עצמה עוד בטרם נעצרה רכבת

המחשבות הדוהרת שבמוחה, מוצפת מעצם אי־הסבירות של המצב. אלה היו חייה. אלה היו תוצאות מעשיה. כשהצליחה סוף־סוף לנשום שוב, שרירי הבטן שלה כאבו והיא הייתה צריכה לנגב את עיניה. "זה באמת סיוט."

הוא חייך והביט בה, אור משונה בעיניו. וטראו אותו: לאדם קרלסן היו גומות. חמודות. "כן." "והכול באשמתי."

"אהה.. כן. בגדול. קצת שיגעתי את אן אתמול, אבל כן, הייתי אומר שזה בעיקר באשמתך."

לזיף קשר רומנטי. אדם קרלסן. אוליב בטוח משוגעת. "לא תהיה בעיה עם העובדה שאתה חבר סגל ואני דוקטורנטית?"

הוא הטח את ראשו הצידה והרציץ. "זה לא ייראה טוב, אבל אני לא חושב שתהיה בעיה, לא. כי אין לי שום סמכות עליך ואני לא מעורב בהנחה שלך. אבל אני אברר."

זה היה רעיון רע בקנה מידה אפי. הרעיון הגרוע ביותר בכל ההיסטוריה של הרעיונות הגרועים. רק שהוא באמת יפתור את הבעיה שלה וגם חלק מהבעיות של אדם, והיא רק תהיה צריכה להגיד לו שלום פעם בשבוע ולהשתדל לא לקרוא לו ד"ר קרלסן. זו עסקה די טובה.

"אני יכולה לחשוב על זה?"

"בוודאי," הוא אמר בשלווה. ברוגע.

היא לא חשבה שהוא יהיה כזה. אחרי ששמעה את כל הסיפורים עליו וראתה אותו מסתובב עם הפרצוף הזועף הנצחי שלו, היא באמת לא חשבה שהוא יהיה כזה. גם אם לא היה לה מושג מה זה בדיוק כזה. "ותודה, אני מניחה, על כך שהצעת. אדם." היא הוסיפה את המילה האחרונה כבמחשבה שנייה. ניסתה אותה על שפתיה. זה הרגיש לה מוזר, אבל לא מוזר מדי.

אחרי שתיקה ארוכה הוא הנהן. "אין בעיה. אוליב."

פרק 3

♥ היפותזה: שיחה פרטית עם אדם קרלסן תהפוך למביכה פי מאה וחמישים אחוזים, אחרי שהמילה "סקס" נאמרת. על ידי.

שלושה ימים מאוחר יותר, אוליב מצאה את עצמה עומדת מול דלת המשרד של אדם.

היא אף פעם לא הייתה שם קודם, אבל לא הייתה לה שום בעיה למצוא את המקום. הסטודנטית שברחה מהחדר בעיניים דומעות והבעה מבועתת על פניה הסגירה אותו, וכמובן העובדה שהדלת של אדם הייתה היחידה בכל המסדרון שלא היו עליה תמונות של ילדים, חיות מחמד או בני זוג. אפילו לא העתק מהמאמר שלו שהוזכר על כריכת כתב העת הנחשב Nature Methods, עליו ידעה, כי חיפשה את שמו בגוגל סקולר יום קודם. רק עץ חום כהה ולוחית מתכת שעליה כתוב: "ד"ר אדם ז' קרלסן".

אולי הז' הייתה באמת קיצור של זין.

אוליב הרגישה קצת כמו יצור אומלל אתמול, כשגללה בדרך המרצה שלו ועברה על רשימת עשרת-מיליון הפרסומים ומענקי המחקר שלו, ונעצה מבט בתמונתו, שצולמה בבירור במהלך טיול רגלי ולא בידי הצלם הרשמי של סטנפורד. ועדיין, היא תיחמה את התחושה ואמרה לעצמה, שבדיקת רקע אקדמית

מעמיקה היא הדבר ההגיוני לעשות לפני שמתחילים במערכת יחסים מפוברקת.

היא נשמה עמוק לפני שדפקה על הדלת ולקחה נשימה נוספת בין ה"יבוא" של אדם לבין הרגע בו באמת הצליחה להביא את עצמה לפתוח את הדלת. כשנכנסה למשרד הוא לא הרים את מבטו והמשיך להקליד על האימק שלו. "שעות הקבלה שלי הסתיימו לפני חמש דקות, אז –"
"זאת אני."

ידיו נעצרו וריחפו כסנטימטר מעל למקלדת. ואז הוא סובב את כיסאו לכיוונה. "אוליב."

היה משהו בדרך בה דיבר. אולי זה היה מבטא, אולי משהו בגוון קולו. אוליב לא בדיוק ידעה מה, אבל זה היה שם, בדרך בה הגה את שמה. מדויק. זהיר. עמוק. שונה מכל אדם אחר. מוכר – בצורה לא הגיונית.

"מה אמרת לה?" היא שאלה וניסתה שלא יהיה לה אכפת מהדרך בה אדם קרלסן דיבר. "לבחורה שברחה מפה בדמעות?"
לקח לו רגע להיזכר שלפני פחות משישים שניות הייתה מישהי אחרת במשרדו – מישהי שהוא בפירוש גרם לה לבכות. "פשוט נתתי לה משוב על משהו שכתבה."

אוליב הנהנה, הודתה בליבה לכל האלים שהוא לא היה המנחה שלה ושלעולם לא יהיה, ובחנה את סביבתה. היה לו משרד פינתי, כמובן. שני חלונות שנפרשו יחד על פני שבעים אלף מטר מרובע של זכוכית, וכל־כך הרבה אור עד שמספיק היה לעמוד באמצע החדר כדי לרפא עשרים איש מדיכאון החורף שלהם. הגיוני, שעם כל כספי המענקים שהביא לאוניברסיטה, ועם כל היוקרה המתלווה אליהם, הוא יקבל משרד נחמד. במשרד של אוליב, לעומת זאת, לא היו חלונות אבל היה בו ריח מוזר, כנראה מפני שחלקה אותו עם עוד שלושה דוקטורנטים, על אף שנועד לאכלס שני אנשים במקסימום.
"התכוונתי לכתוב לך אימייל. דיברתי עם הדיקנית מוקדם יותר היום," אמר אדם והיא החזירה את מבטה אליו.

הוא סימן בידו על הכיסא שמול השולחן. אוליב משכה אותו לאחור והתיישבה.

"עלייך."

"אה." בטנה של אוליב התכווצה. היא ממש הייתה מעדיפה שהדיקנית לא תדע על קיומה. מצד שני, היא גם הייתה מעדיפה לא להיות באותו חדר עם אדם קרלסן, שהסמסטר לא יתחיל בעוד כמה ימים, ושמצב האקלים לא יהיה עניין גדול. ובכל זאת.

"טוב, עלינו," הוא תיקן. "ועל כללי מערכות היחסים באוניברסיטה."

"מה היא אמרה?"

"שאינ שום דבר שמונע מאיתנו לצאת, כי אני לא המנחה שלך." פאניקה והקלה הציפו את אוליב.

"עם זאת, יש כמה דברים שצריך לשקול. אני לא אוכל לשתף איתך פעולה בשום פעילות רשמית. ואני חבר בוועדת הפרסים של התוכנית, זאת אומרת שאצטרך להוציא את עצמי מהוועדה אם תהיי מועמדת למלגה או משהו כזה."

היא הנהנה. "הגיוני סך הכול."

"ואני לחלוטין לא יכול להיות חבר בוועדת השיפוט לתזה שלך." אוליב פלטה צחוק. "זאת לא תהיה בעיה. לא התכוונתי לבקש ממך להיות בוועדה שלי."

הוא כיווץ את עיניו. "למה לא? את חוקרת סרטן לבלב, נכון?"

"כן. גילוי מוקדם."

"אז זוית ראייה של מי שבונה מודלים חישוביים תתרום למחקר שלך."

"כן, אבל יש עוד אנשים שבונים מודלים חישוביים במחלקה. והייתי רוצה לסיים את הלימודים מתישהו, בשאיפה בלי לבכות בשירותים אחרי כל ישיבה של הוועדה."

הוא נעץ בה מבט זועם.

אוליב משכה בכתפיה. "אל תיעלב. אני בחורה פשוטה עם צרכים פשוטים."

הוא השפיל מבטו אל השולחן אבל לא לפני שאוליב ראתה את זווית פיו נרעדת. כשהוא הרים את ראשו, הבעת פניו הייתה רצינית. "אז, החלטת?"

היא הצמידה את שפתיה והוא התבונן בה בשלווה. היא נשמה עמוק ואמרה, "כן. כן... אני רוצה לעשות את זה. זה רעיון טוב, האמת."

מכל־כך הרבה סיבות. זה יוריד את אן ואת ג'רמי מהגב שלה, אבל גם... גם את כל האחרים. מאז שהשמועה התחילה להתפשט, נרמה היה שאנשים פחדו מאוליב ולא העזו לעשות לה חיים קשים כמו בעבר. המתרגלים האחרים הפסיקו לנסות להחליף את משבצת הזמן הנוחה שלה בשעה שתיים בצוהריים למשבצת הנוראית שלהם בשמונה בבוקר, חבריה למעבדה הפסיקו לנסות לעקוף אותה בתור למיקרוסקופ, ושני חברי סגל אחרים שאוליב ניסתה להשיג כבר שבועות החליטו סוף־סוף לענות לאימיילים שלה. היה קצת לא הוגן לנצל את אי־ההבנה העצומה הזאת, אבל האקדמיה הייתה מדינה ללא חוקים וחייה של אוליב היו אומללים נורא בשנתיים האחרונות. היא למדה לחטוף כל מה שהייתה יכולה לקחת בלי בעיה. ואם מישהו – טוב, אם רוב הדוקטורנטים במחלקה הביטו בה בחשד משום שיצאה עם אדם קרלסן, אז שיהיה. נראה שהחברים שלה היו בסדר עם זה, בגדול, גם אם קצת מבובלים.

מלבד מלקולם. כבר שלושה ימים שהוא מחרים אותה כאילו שהייתה חולה באבעבועות שחורות. אבל מלקולם בהיותו מלקולם – יתעשת.

"בסדר גמור." הוא היה חסר הבעה לחלוטין – כמעט יותר מדי חסר הבעה. כאילו שזה לא היה עניין גדול ולא היה לו אכפת לכאן או לכאן; כאילו אם הייתה אומרת לא, זה לא היה משנה לו.

"אבל חשבתי על זה הרבה."

הוא המתין בסבלנות שתמשיך.

"ואני חושבת שיהיה טוב אם נגדיר כמה כללי יסוד. לפני שנתחיל." "כללי יסוד?"

"כן. אתה יודע. מה מותר לנו ומה אסור לנו לעשות. מה אנחנו יכולים לצפות לקבל מההסדר הזה. אני חושבת שזה מקובל, לפני שנכנסים למערכת יחסים מזויפת."
הוא הטח את ראשו. "מקובל?"
"כן."

"כמה פעמים עשית את זה?"
"אפס. אבל אני מכירה את הקטע."
"את ה... מה?" הוא מצמץ בבלבול.

אוליב התעלמה ממנו. "אוקיי." היא נשמה עמוק והרימה את האצבע המורה שלה. "קודם כול, זה צריך להיות הסדר שתקף רק בקמפוס. לא שאני חושבת שתרצה להיפגש מחוץ לקמפוס, אבל רק למקרה שהתכוונת להרוג שתי ציפורים במכה אחת, אני לא אהיה הגיבוי שלך אם תצטרך להביא בת זוג ברגע האחרון לחג המולד או –"
"חנוכה."
"מה?"

"סביר יותר שהמשפחה שלי תחגוג את חנוכה ולא את חג המולד."
הוא משך בכתפיו. "אם כי לא סביר שאני אחגוג אף אחד מהם."
"אה." אוליב חשבה לרגע. "אני מניחה שזה משהו שהחברה המזויפת שלך אמורה לדעת."

צל של חיוך הופיע על פיו אבל הוא לא אמר דבר.
"אוקיי. כלל שני. בעצם צריך להבין אותו בתור הרחבה של הראשון, אבל-" אוליב נשכה את שפתה והכריחה את עצמה להעלות את הנושא, "בלי סקס."

במשך רגעים אחדים הוא פשוט לא זז. אפילו לא מילימטר. ואז שפתיו נפתחו אבל שום צליל לא בקע מהן, ואז אוליב הבינה שהיא הצליחה להשתיק את אדם קרלסן. בכל יום אחר זה היה יכול להיות מצחיק, אבל העובדה שלקה באלם דווקא כשאוליב ציינה שלא רצתה לכלול סקס במערכת היחסים המפוברקת שלהם כיווצה לה את הבטן. יכול להיות שהוא הניח שכן יהיה סקס? אולי בגלל משהו שאוליב אמרה? כדאי לה להסביר שהיא עשתה מעט מאוד סקס בחייה? שבמשך

שנים רבות תהתה אם היא א־מינית והבינה רק לאחרונה שאולי תוכל לחוות משיכה מינית אבל רק לאנשים שהיא סומכת עליהם מאוד? שאם, מסיבה לא ברורה כלשהי, אדם רצה לעשות איתה סקס היא לא תוכל לעשות את זה?

"שמע –" היא ניסתה לקום מהכיסא והפאניקה עלתה בגרונה – "אני מצטערת, אבל אם אחת הסיבות שהצעת לי לצאת איתך בכאילו היא מפני שחשבת שאנחנו –"

"לא." המילה כמעט התפוצצה מתוכו. הוא נראה מזועזע באמת.

"אני המום שאפילו הרגשת צורך להעלות את זה."

"אה." לחייה של אוליב התלהטו למשמע הזעם בקולו. אוקיי. ברור שהוא לא ציפה לזה. או אפילו שהיה רוצה את זה. איתה. תסתכלי עליו – למה שירצה? "אני מצטערת, לא התכוונתי להניח –"

"לא, זה הגיוני להיות ברורה. פשוט הופתעתי."

"אני יודעת." אוליב הנהנה. במלוא הכנות, גם היא הופתעה קצת. מכך שהיא ישבה במשרד של אדם קרלסן ודיברה על מין – ולא במשמעות של מין ביולוגי, אלא על האפשרות של קיום יחסי מין איתו. "סליחה, לא התכוונתי להביך אותך."

"זה בסדר. כל המצב הזה מביך." השתיקה ביניהם נמתחה ואוליב הבחינה שהוא מסמיק קלות. רק קמצוץ של אדום, אבל הוא נראה כל-כך ... אוליב לא הייתה מסוגלת להפסיק לבהות.

"בלי סקס," הוא אישר בהנהון.

היא נאלצה לכחכח בגרונה ולנער את עצמה כדי להפסיק לבחון את צורתן של עצמות הלחיים שלו ואת צבען.

"בלי סקס," היא חזרה. "בסדר. הדבר השלישי. זה לא ממש כלל,

אבל תשמע: אני לא אצא עם אף אחד אחר. אצא באמת, אני מתכוונת. זה יהיה בלגן ויסבך את הכול ו... "אוליב היססה. שתספר לו? אולי זה היה יותר מדי אישי? הוא היה צריך לדעת? טוב, נו. בשלב הזה, למה לא? אחרי הכול, היא נישקה אותו והיא התחילה לדבר על סוגיית הסקס במקום העבודה שלו. "אני לא יוצאת עם אנשים בכל מקרה. ג'רמי היה יוצא דופן. אני אף פעם... אף פעם לא יצאתי עם מישהו

ברצינות, בעבר, וזה כנראה לטובה. הדוקטורט מלחיץ מספיק ויש לי את החברים שלי ואת הפרויקט שלי על סרטן הלב לב ובאמת, אני יכולה לנצל את הזמן שלי לדברים טובים יותר. " המילים האחרונות נשמעו מתגוננות יותר ממה התכוונה. אדם פשוט בהה ולא אמר דבר.

" אבל אתה יכול לצאת עם אחרות, כמובן, " היא הוסיפה בחיפזון. "אם כי הייתי שמחה אם תוכל להימנע מלספר על זה לאנשים במחלקה, רק כדי שאני לא איראה כמו מטומטמת ואתה לא תיראה כאילו שאתה בוגד בי והשמועות לא יתנפחו מעבר לכל פרופורציה. זה עדיף גם לך, אם אתה רוצה להיראות כאילו שאתה במערכת יחסים רצינית – "

"אני לא אעשה את זה."

"אוקיי. יופי. תודה. אני יודעת שלהשמיט מידע זה כמו לשקר וזה יכול להיות קשה, אבל – "

"אני מתכוון, אני לא אצא עם אחרות."

פסקנות וביטחון נשמעו בקולו. היא הצליחה רק להנהן, על אף שרצתה למחות, להגיד לו שהוא לא יכול להיות בטוח ככה, ועל אף שמיליון שאלות צצו במוחה, תשעים ותשעה אחוז מהן היו מאוד לא הולמות וגם לא עניינה, אז היא גירשה אותן משם.

"בסדר. ארבע. אנחנו מן הסתם לא יכולים להמשיך בזה לנצח, אז אנחנו צריכים להגדיר דד-ליין."

הוא הצמיד את שפתיו זו לזו. "ומתי זה יהיה?"

"אני לא בטוחה. כנראה שחודש בערך יספיק כדי לשכנע את אן שהתגברתי לגמרי על ג'רמי. אבל זה עשוי להיות לא מספיק בשבילך, אז... תגיד לי אתה."

הוא הרהר ואז הנהן. "העשרים ותשעה בספטמבר."

זה היה בעוד קצת יותר מחודש, אבל גם... "זה תאריך ממש מדויק." אוליב נברה במוחה בניסיון להבין איזו חשיבות יכולה להיות לתאריך. הדבר היחיד שיכלה לחשוב עליו הוא שהיא תהיה בכוסטון באותו שבוע לרגל כנס הביולוגיה השנתי.

"זה יום אחרי ישיבת התקציב הסופית של המחלקה. אם הם לא ישחררו את הכספים שלי עד אז, הם לא ישחררו אותם בכלל."
"הבנתי. טוב, אז נסכים שבעשרים ותשעה בספטמבר אנחנו נפרדים, כל אחד לדרכו. אני אספר לאן שהפרידה הייתה ידידותית אבל אני קצת עצובה כי אני עדיין קצת דלוקה עליך." היא חייכה אליו. "רק כדי שהיא לא תחשוד שאני עדיין מעוניינת בג'רמי. אוקיי." היא נשמה עמוק. "כלל חמישי ואחרון."
זה היה הכלל הבעייתי. הכלל שחששה שהוא יתנגד לו. היא שמה לב שהיא משחקת עם ידיה והניחה אותן בנחישות בחיקה.
"כדי שזה יעבוד אנחנו כנראה צריכים... לעשות דברים ביחד. מדי פעם."

"דברים?"

"דברים. כל מיני."

"כל מיני, הוא חוזר בספקנות."

"כן. כל מיני דברים. מה אתה עושה בשביל הכיף?" הוא בטח התעניין במשהו זוועתי, כמו הפלת פרות או קרבות של חיפושיות יפניות. אולי הוא אוסף בובות פורצלן. אולי התלהב מלחפש את המטמון עם ג'י.פי.אס. אולי הוא אהב לבקר בכנסים שעוסקים באידוי. אוי, אלוהים.

"כיף?" הוא חזר אחריה, כאילו מעולם לא שמע את המילה.

"כן. מה אתה עושה כשאתה לא בעבודה?"

אורך הזמן שחלף בין השאלה שלה לתשובה שלו היה מטריד.
"לפעמים אני עובד גם בבית. ואני מתאמן. ואני ישן."
היא הייתה צריכה לעצור את עצמה פיזית מלהטיח את כף היד במצחה. "אהמ. יופי. עוד משהו?"

"מה את עושה בשביל הכיף?" הוא שאל, במגננה מסוימת.

"הרכה דברים. אני..." הולכת לקולנוע. אם כי היא לא הייתה שם מאז הפעם הקודמת שמלקולם גרר אותה. משחקת משחקי קופסה. אבל כל אחד ואחת מהחברים שלה היו עסוקים מדי לאחרונה, אז גם זה לא. היא השתתפה בטורניר הכדורעף ההוא, אבל זה היה לפני יותר משנה.

"אהמ. אני מתאמנת?" היא הייתה ממש שמחה למחוק את ההבעה הזוהרה הזאת מפניו. ממש "לא משנה. אנחנו צריכים לעשות משהו יחד באופן קבוע. לא יודעת, אולי לשתות קפה? נגיד פעם בשבוע? עשר דקות במקום שבו אנשים יוכלו לראות אותנו בקלות. אני יודעת שזה נשמע מעצבן ובזבוז זמן, אבל זה יהיה ממש קצר ויהפוך את הכאילו מערכת יחסים לאמינה יותר ו –"

"בטח."

אה.

היא חשבה שתצטרך לשכנע אותו יותר. הרבה יותר. מצד שני, זה היה גם לטובתו. הוא רצה שהעמיתים שלו יאמינו למערכת היחסים שלהם, כדי שיוכל לשחרר מהם את הכספים שלו.

"אוקיי, אה..." היא הכריחה את עצמה להפסיק לתהות למה הוא שיתף איתה פעולה וניסתה לשחזר בראשה את הלו"ז שלה. "מה דעתך על ימי רביעי?"

אדם סובב את כיסאו לעבר המחשב ופתח אפליקציית יומן. היא הייתה כל-כך מלאה בקוביות צבעוניות עד שאוליב חשה בפרץ חרדה עקיף.

"אפשר לפני אחת-עשרה בבוקר ואחרי שש בערב."

"עשר?"

הוא פנה בחזרה אליה. "עשר זה טוב."

"אוקיי." היא חיכתה שיתחיל להקליד אבל הוא לא הראה שום כוונה לעשות את זה. "אתה לא מתכוון להוסיף את הפגישה ליומן?"

"אני אזכור," הוא אמר לה בשלווה.

"אז, אוקיי." היא התאמצה לחייך והרגישה שיצא לה חיוך אמיתי יחסית. הרבה יותר אמיתי מכל חיוך שחשבה שתוכל אי פעם להכריח את עצמה לחייך בנוכחותו של אדם קרלסן. "יופי. דייטים מזויפים בימי רביעי. סגרנו."

קו הופיע בין הגבות שלו. "למה את כל הזמן אומרת את זה?"

"אומרת מה?"

"דייט מזויף. כאילו זה קטע."

"כי זה קטע. אתה לא רואה קומדיות רומנטיות?"
הוא הביט בה מבוכלב עד שכחכה בגרונה והשפילה מבט
לברכיה. "טוב." אלוהים, לא היה להם שום דבר במשותף. הם לעולם
לא ימצאו על מה לדבר. הפסקת הקפה שלהם תהיה עשר הדקות
הכואבות והמביכות ביותר בשבועות הקרובים, הכואבים והמביכים
ביותר ממילא.

אבל אן תקבל את סיפור האהבה המקסים שלה ואוליב לא תצטרך
לחכות לנצח למיקרוסקופ האלקטרוני. זה היה כל מה שחשוב.
היא קמה והושיטה לו את ידה, מתוך מחשבה שלכל הסכם של
דייטים מזויפים מגיעה לפחות לחיצת יד. אדם בחן אותה בהיסוס
במשך שניות אחדות. ואז הוא קם ואחז באצבעותיה. הוא הביט
בידיהם השלובות ואז העביר את מבטו לעיניה ואוליב הורתה לעצמה
לא להרגיש בחום עורו, או ברוחב כתפיו, או... בשום דבר אחר בנוגע
אליו. כששחרר אותה לבסוף, היא נאלצה להקדיש מאמץ מודע כדי
לעצור את עצמה מלבחון את כף ידה.
יכול להיות שהוא עשה לה משהו? זה בהחלט הרגיש ככה. עוררה
עקצץ.

"מתי את רוצה להתחיל?"

"איך שבוע הבא?" היום היה יום שישי, כלומר היו לה פחות
משבעה ימים כדי להתכונן נפשית לחוויה של שתיית קפה עם אדם
קרלסן. היא ידעה שתוכל לעשות את זה – אם הצליחה לעבוד
קשה ולהגיע לאחוזון התשעים ושבעה בחלק המילולי של הבחינה
הפסיכומטרית, היא תוכל לעשות הכול, או כמעט הכול – אבל זה
עדיין נשמע כמו רעיון נוראי.

"נשמע טוב."

זה קורה. אוי אלוהים. "בוא ניפגש בסטארבקס בקמפוס. רוב
הדוקטורנטים קונים שם קפה – מישהו בטוח יראה אותנו." היא
פנתה לעבר הדלת ועצרה כדי להציץ לאחור אל אדם. "אז אני מניחה
שנתראה לדייט מזויף ביום רביעי?"

הוא עדיין עמד מאחורי השולחן שלו וידיו משולבות על חזהו.

מתכונן באוליב. נראה הרבה פחות מוטרד מהבלגן הזה ממה שאוליב
ציפתה. נראה... נחמד. "נתראה, אוליב."

"תעבירי את המלח."

אוליב הייתה עושה את זה, אבל מלקולם נראה כבר מספיק
ממולח. אז היא נשענה על השיש במטבח ושילבה את זרועותיה על
חזה. "מלקולם."

"ואת הפלפל."

"מלקולם."

"ואת השמן."

"מלקולם..."

"חמניות. לא החרא הזה מזרעי ענבים."

"תקשיב. זה לא מה שאתה חושב –"

"טוב, אני אקח אותם בעצמי."

למען ההגנות, למלקולם הייתה הזכות המלאה לכעוס. ואוליב
באמת ריחמה עליו. הוא היה שנה מעליה ונצר לאצולת מדע. תוצר
של דורות של ביולוגים, גאולוגים, בוטניקאים, פיזיקאים ומי יודע
איזה 'אם' אחרים שכולם ערכבו את הדי־אן־איי שלהם והשריצו
מכונות מדע קטנות. אביו היה דיקן באיזו אוניברסיטה ממלכתית
בחוף המזרחי. להרצאת הטד של אימו על תאי פורקינייה היו כמה
מיליוני צפיות ביו־טיוב. האם מלקולם רצה ללמוד לדוקטורט ולפנות
לקריירה באקדמיה? סביר להניח שלא. האם הייתה לו ברירה אחרת,
בהתחשב בלחץ שמשפחתו הפעילה עליו מאז שהיה בחיתולים? גם
כן לא.

הכוונה היא לא שמלקולם היה אומלל. הוא התכוון לעשות את
הדוקטורט, למצוא עבודה נוחה בתעשייה ולהרוויח המון כסף בעבודה
מתשע עד חמש במשרה שבה הוא עדיין ייחשב, טכנית, ל"מדען"
והוריו לא יוכלו להתנגד לה. לפחות, לא יותר מדי. בינתיים, כל מה

שרצה הוא חווית דוקטורט לא־מצלקת ככל האפשר. מכל האנשים בתוכנית עם אוליב, הוא זה שהצליח לנהל חיים מחוץ ללימודים. הוא עשה דברים שלא יעלו על דעתם של דוקטורנטים, כמו לבשל אוכל אמיתי! לצאת לטיולים רגליים! לעשות מדיטציה! לשחק במחזה! לצאת לדייטים כאילו זה היה ספורט אולימפי! ("זה באמת ספורט אולימפי, אוליב. ואני מתאמן כדי לזכות בזהב.")

ולכן, כשאדם הכריח את מלקולם לזרוק ערמות של נתונים ולבצע חצי מהמחקר שלו מחדש, היו למלקולם כמה חודשים מאוד מאוד אומללים. בדיעבד, אולי זאת הייתה נקודת הזמן שבה מלקולם נהג לאחל לקרלסן שתיקה אותו המגפה (הוא היה בחזרות ל"רומיאו ויוליה" באותו הזמן).

"מלקולם, אפשר בבקשה שנדבר על זה?"

"אנחנו מדברים."

"לא, אתה מבשל ואני פשוט עומדת פה ומנסה לגרום לך להודות

בעובדה שאתה כועס כי אדם –"

מלקולם פנה מהתבשיל שלו ונופף את אצבעו לכיוונה של אוליב.

"שלא תגירי את זה."

"לא להגיד מה?"

"את יודעת מה."

"אדם קרל-?"

"אל תגירי את השם שלו."

היא הרימה את ידיה בייאוש. "זה מטורף. זה מזויף, מלקולם."

הוא חזר לקצוץ את האספרגוס. "תעבירי את המלח."

"אתה מקשיב בכלל? זה לא אמיתי."

"ואת המלח, ואת ה –"

"מערכת היחסים. היא מזויפת. אנחנו לא באמת יוצאים. אנחנו

מעמידים פנים כדי שאנשים יחשבו שאנחנו יוצאים."

ידיו של מלקולם עצרו באמצע הקיצוץ. "מה?"

"שמעת אותי."

"זה סידור כזה של... יזיזים? כי –"

"לא. ההפך. לא יזיזים. אפס ז'. אפס סקס. אפס ידידים, גם." הוא התבונן בה בעיניים מכווצות. "רק שיהיה ברור, גם אוראלי ובתחת לגמרי נחשב סקס –" "מלקולם."

הוא צעד צעד אחד לכיוונה, הרים מגבת כדי לייבש את ידיו והנחיריים שלו התנפחו. "אני מפחד לשאול." "אני יודעת שזה נשמע מגוחך. הוא עוזר לי ומעמיד פנים שאנחנו ביחד, כי שיקרתי לאן ואני רוצה שהיא תרגיש שזה בסדר לצאת עם ג'רמי. הכול מזויף. אדם ואני דיברנו בדיוק" – היא החליטה על המקום להשמיט את הפרטים על הלילה – "שלוש פעמים, ואני לא יודעת כלום עליו. חוץ מהעובדה שהוא היה מוכן לעזור לי להתמודד עם המצב הזה וקפצתי על ההזדמנות."

מלקולם עשה פרצוף. אותו פרצוף ששמר לאנשים שנעלו סנדלים עם גרביים לבנים. הוא יכול להיות קצת מפחיד, אוליב היתה חייבת להודות.

"זה... וואו." וריד פעם במצחו. "אול, זה מטומטם עד כדי עוצר נשימה."

"אולי." כן, כן, נכון. "אבל זה מה שזה. ואתה צריך לתמוך בי בטמטום שלי, כי אתה ואן החברים הכי טובים שלי." "קרלסן הוא לא החבר הכי טוב שלך עכשיו?" "נו, ברצינות, מלקולם. הוא דוש. אבל הוא דווקא היה די נחמד אליי ו –"

"אני אפילו לא –" הוא העווה את פניו. "אני אפילו לא מתכוון להתייחס לזה."

היא נאנחה. "בסדר. אל תתייחס לזה. אתה לא חייב. אבל אתה יכול פשוט לא לשנוא אותי? בבקשה? אני יודעת שהוא היה סיוט לחצי מהדוקטורנטים בתוכנית, ואתה חלק מהם. אבל הוא עוזר לי. אתה ואן הם האנשים היחידים שהייתי רוצה שידעו את האמת. אבל אני לא יכולה לספר לאן –" "– מסיבות מובנות."

– מסיבות מובנות, היא סיימה את המשפט יחד איתו וחייכה. הוא רק הניד בראשו בחוסר שביעות רצון, אבל הבעת פניו התרככה. "אול. את מדהימה. וטובה. הרבה יותר מדי טובה. את צריכה למצוא מישהו טוב יותר מקרלסן. מישהו שתוכלי לצאת איתו באמת." "כן, בטח." היא גלגלה את עיניה. "כי הצליח לי כל-כך עם ג'רמי. שאגב, הסכמתי לצאת איתו רק בגלל העצה שאתה נתת לי! תני לבחור הזדמנות, אמרת. 'מה כבר יכול לקרות?' אמרת."

מלקולם נעץ בה מבט זועם והיא צחקה.

"שמע, ברור שאני לא טובה במערכות יחסים אמיתיות. אולי מערכת יחסים מזויפת תעבוד טוב יותר. אולי מצאתי את הנישה שלי." הוא נאנח. "זה חייב להיות קרלסן? יש חברי סגל שיותר טוב לנהל איתם מערכת יחסים מזויפת."

"כמו מי?"

"לא יודע. ד"ר מקוי?"

"בת הזוג שלה לא ילדה שלישייה בדיוק?"

"אה, כן. מה לגבי הולדן רודריגז? הוא חתיך. ויש לו גם חיוך חמוד. אני יודע – הוא תמיד מחייך אליי." "אוליב פרצה בצחוק. "בחיים לא הייתי יכולה לצאת לדייט מזויף עם ד"ר הולדן רודריגז. לא בזמן שאתה ערגת לו בכזו נחישות בשנתיים האחרונות."

"נכון? סיפרתי לך על הפלרטוט שהיה לנו ביריד המחקר של הסטודנטים לתואר ראשון? אני די בטוח שהוא קרץ לי כמה פעמים מהצד השני של החדר. יש אנשים שאומרים שנכנס לו משהו לעין אבל –"

"אני. אני אמרתי שכנראה נכנס לו משהו לעין. ואתה מספר לי על זה כל יומיים."

"נכון." הוא נאנח. "את יודעת, אול, הייתי מסכים להעמיד פנים שאני יוצא איתך בשנייה כדי לחסוך לך את קרלסן המזויף. הייתי מחזיק איתך ידיים, עוטף אותך בג'קט שלי כשקר ונותן לך ורדים משוקולד ודובונים ביום האהבה מול כולם."

כמה מרענן, לדבר עם מישהו שצפה בקומדיה רומנטית אחת או שתיים בחייו. או עשר. "אני יודעת. אבל כל שבוע אתה מביא מישהו אחר הביתה, ואתה אוהב את זה ואני אוהבת שאתה אוהב את זה. אני לא רוצה לקלקל את הקטע שלך."

"לגיטימי." מלקולם נראה מרוצה – היא לא ידעה בוודאות אם מהעובדה שבאמת יצא הרבה, או מהבנתה העמוקה של אוליב את הרגלי החיים שלו.

"אז אתה יכול בבקשה שלא לשנוא אותי?"

הוא העיף את המגבת על השיש והתקרב אליה. "אול. בחיים לא הייתי יכול לשנוא אותך. את תמיד תהיי הקלמטה* שלי." הוא משך אותה אל חזהו וחיבק אותה בחוזקה. בהתחלה, כשרק נפגשו, דעתה של אוליב הוסחה כל הזמן מכמה פיזי הוא היה, כנראה מכיוון שעברו שנים מאז הפעם האחרונה שחוותה מגע של חיבה. עכשיו, החיבוקים של מלקולם היו המקום השמח שלה.

היא הניחה את ראשה על כתפו וחייכה כנגד בד הכותנה של חולצתו. "תודה."

מלקולם חיבק אותה חזק יותר.

"ואני מבטיחה שאם פעם אביא את אדם הביתה, אני אשים גרב על

הדלת – אאוץ!"

"יצור מרושע שאת."

"צחקתי! חכה, אל תלך, יש לי משהו חשוב לספר לך."

הוא עצר בדלת ועל פניו מבט זועף. "הגעתי לקיבולת היומית המקסימלית להכלת שיחה שקשורה לקרלסן. מינון גבוה יותר יהיה קטלני, אז –"

"טום בנטון, חוקר הסרטן מהרווארד יצר איתי קשר! זה עוד לא

סגור אבל הוא אולי יסכים שאצטרף למעבדה שלו בשנה הבאה."

"וואו." מלקולם צעד בחזרה אליה באושר. "אול, זה מדהים!

חשבתי שאף אחד מהחוקרים שפנית אליהם לא חזר אלייך?"

* קלמטה הוא סוג של זית, הוא מתייחס לשמה – אוליב.

"אף אחד לא חזר אליי המון זמן. אבל עכשיו בנטון כתב לי ואתה יודע כמה מפורסם וידוע הוא. בטח יש לו יותר כספי מחקר משהייתי יכולה לדמיין. זה יהיה –"

"מדהים. זה יהיה מדהים. אולי אני כל־כך גאה בך." מלקולם לקח את ידיה בידיו. חיוכו הרחב נעשה עדין יותר. "וגם אמא שלך הייתה כל־כך גאה בך."

אוליב הסיטה את מבטה ומצמצמה בעיניה במהירות. היא לא רצתה לבכות. לא הערב. "כלום עוד לא סגור. אני אצטרך לשכנע אותו. זה יהיה כרוך בהרבה מאוד פוליטיקה ואני אצטרך 'למכור' את המחקר שלי. ואתה יודע שזה לא הצד החזק שלי. זה עוד עלול לא להסתדר –" "זה יסתדר."

נכון. כן. היא הייתה צריכה להיות אופטימית. היא הנהנה וניסתה לחייך.

"אבל גם אם לא... היא עדיין הייתה גאה בך."

אוליב הנהנה פעם אחת. כשדמעה בודדה הצליחה להחליק במורד לחיה, היא החליטה לאפשר לה.

ארבעים וחמש דקות מאוחר יותר מלקולם והיא ישבו על הספה המיניאטורית שלהם כשזרועותיהם צמודות זו לזו, צפו בשידורים חוזרים של אתגר הנינג'ה האמריקני ואכלו תבשיל ירקות שהיה חסר בו הרבה מלח.

פרק 4

♥ היפותזה: לאדם קרלסן ולי אין שום דבר במשותף ולשתות איתו קפה יכאב כמו טיפול שורש. בלי הרדמה.

אוליב הגיעה לדייט-המזויף-ברביעי הראשון, באיחור ובמצב רוח גרוע ביותר, אחרי שבילתה את כל הבוקר בזעם על חיקויי-הריאגנטים הזולים שלה כי סירבו להתמוסס, לייצר תגובת שיקוע ולבצע סוניקציה, ובסוף על שלא היה מספיק מהם והיא לא הצליחה לסיים את הניסוי.

היא עצרה מחוץ לדלת בית הקפה ונשמה עמוק. היא הייתה זקוקה למעבדה טובה יותר אם רצתה לעשות מחקר ראוי. ציוד טוב יותר. ריאגנטים טובים יותר. תרבויות חיידקים טובות יותר. הכול טוב יותר. בשבוע הבא, כשטום בנטון יגיע, היא צריכה להיות הכי טובה שאפשר. היא צריכה להכין את הנאום שלה, לא לבזבז את הזמן על קפה שהיא לא באמת רצתה לשתות עם אדם שהיא לגמרי לא רצתה לדבר איתו, כשהיא בדיוק באמצע פרוטוקול הניסוי שלה. אררר.

כשנכנסה לבית הקפה אדם כבר היה שם, לבוש בחולצת הנלי שחורה שנראתה כאילו שתוכננה, עוצבה ונתפרה בדיוק כדי להתאים לפלג גופו העליון. אוליב הייתה נבוכה לרגע, לא כי בגדיו התאימו

לו, אלא מעצם העובדה שבכלל הבחינה מה הוא לובש מלכתחילה. זה לא קרה לה בעבר. היא הרי ראתה את אדם מסתובב בכניין הביולוגיה כמעט שנתיים, שלא לדבר על השבועות האחרונים בהם שוחחו אינספור פעמים. הם אפילו התנשקו, אם אפשר לקרוא למה שקרה בלילה נשיקה ראויה. היא הרגישה קצת מסוחררת ואפילו קצת מעורערת כשעמדו בתור להזמין קפה ופתאום נחתה עליה ההבנה.

אדם קרלסן היה חתיך.

אדם קרלסן, עם אפו הארוך ושיערו הגלי, עם שפתיו המלאות ותווי פניו הזוויתיים שלא אמורים היו להתאים זה לזה אבל איכשהו בכל זאת התאימו, היה מאוד, מאוד חתיך. לאוליב לא היה מושג למה המידע הזה לא נקלט קודם או למה החולצה השחורה הפשוטה שלבש, האירה פתאום את עיניה.

היא הכריחה את עצמה להסתכל ישר קדימה לכיוון תפריט המשקאות במקום אל חזהו. בבית הקפה היו שלושה דוקטורנטים מהמחלקה לביולוגיה, פוסט־דוקטורנט ברוקחות ועוזר מחקר אחד משנה ראשונה, כולם שמו עליהם עין. מושלם.

"אז מה שלומך?" היא שאלה כי זה היה הדבר הנכון לעשות.

"בסדר. ואת?"

"בסדר."

עלה בדעתה של אוליב שאולי לא חשבה על זה עד הסוף. כי אולי המטרה שלהם הייתה להיראות יחד בפומבי, אבל אם יעמדו יחד בדממה אף אחד לא יאמין שהם ביחד מאושרים. ואדם היה... נו. סבירות גבוהה שהוא לא ייזום שיחה מכל סוג.

"אז." אוליב התנדנה על עקביה כמה פעמים. "איזה צבע אתה הכי

אוהב?"

הוא הביט בה מבולבל. "מה?"

"הצבע האהוב עליך."

"הצבע האהוב עליי?"

"כן."

קמט נוצר בין עיניו. "אני – אני לא יודע."
"מה זאת אומרת אתה לא יודע?"
"זה צבעים. כולם אותו דבר."
"חייב להיות צבע שאתה אוהב יותר."
"אני לא חושב."
"אדום?"
"אני לא יודע."
"צהוב? ירוק־קיא?"
"עיניו הצטמצמו. "למה את שואלת?"
אוליב משכה בכתפיה. "זה נראה כמו משהו שאני אמורה לדעת."
"למה?"
"ככה. אם מישהו ינסה להבין אם אנחנו באמת ביחד, זאת יכולה להיות השאלה הראשונה שישאלו. היא בטוח בחמישייה הפותחת."
הוא בחן אותה במשך שניות אחדות. "זה נשמע לך כמו תסריט סביר?"
"סביר בערך כמו שנצא לדייט מזויף."
הוא הנהן, כאילו הסכים לטיעון שלה. "בסדר. אז שחור, אני מניח."
היא נחרה בבוז. "ברור."
"מה לא בסדר בשחור?" הוא זעף.
"זה אפילו לא צבע. זה אפס צבע, טכנית."
"זה יותר טוב מירוק־קיא."
"לא זה לא."
"ברור שכן."
"כן, טוב. הוא מתאים לאישיות נסיך־האופל שלך."
"מה זה בכלל –"
"בוקר טוב." הבריסטה חייכה אליהם בעליזות. "מה תשתו היום?"
אוליב חייכה אליה בחזרה וסימנה לאדם להזמין ראשון.
"קפה." הוא העז להציץ לכיוונה ואז הוסיף במבוכה, "שחור."

היא נאלצה להרכיז את ראשה כדי להסתיר חיוך, אבל כשהציצה בו שוב, זווית פיו התעקלה כלפי מעלה. והיא נאלצה להודות בפני עצמה באי רצון, שחצי החיוך נראה עליו לא רע בכלל. היא התעלמה ממנו והזמינה את הדבר המפוצץ ביותר באחוזי השומן ובכמות הסוכר שהיה בתפריט, וגם ביקשה תוספת קצפת. היא התלבטה אם כדאי לה לנסות לפצות על הכול ולקנות גם תפוח, או שאולי פשוט להיכנע ולהזמין גם עוגייה כשאדם הוציא כרטיס אשראי מכיסו והושיט אותו לקופאית.

"אוי לא. לא. לא. לא, לא, לא." אוליב שמה את ידה למול ידו והנמיכה את קולה. "אתה לא יכול לשלם על הדברים שלי."
הוא מצמץ. "לא?"

"זאת לא מערכת היחסים המזויפת שיש לנו."
הוא נראה מופתע. "לא?"

"לא." היא הנידה בראשה. "לעולם לא הייתי מנהלת מערכת יחסים מזויפת עם בחור שחושב שהוא צריך לשלם על הקפה שלי רק מפני שהוא גבר."

הוא הרים גבה. "אני בספק אם יש בעולם שפה שבה מה שהזמנת יכול להיקרא 'קפה'."
"היי –"

"וזה לא קשור לעובדה שאני 'בחור' – המילה נשמעה מאומצת מעט – 'אלא לעובדה שאת עדיין דוקטורנטית. ולהכנסה השנתית שלך."

לרגע היא היססה ותהתה אם עליה להיעלב. יכול להיות שאדם התנהג כמו שמצופה ממישהו שידוע בהיותו חרא? הוא התנשא מעליה? הוא חשב שהיא ענייה? ואז היא נזכרה שבעצם, היא באמת ענייה. היא משכה בכתפיה והוסיפה עוגיית שוקולד צ'יפס, בננה וחבילת מסטיקים לקפה שלה. לזכותו של אדם ייאמר, שהוא לא אמר דבר ושילם את 21.39 הדולרים הנוספים בלי להניד עפעף.

בזמן שהמתינו למשקאות שלהם, מחשבותיה התחילו לנדוד לפרויקט שלה ולשאלה אם תצליח לשכנע את ד"ר אסלאן לקנות לה

ריאגנטים חדשים בקרוב. היא הביטה בזהירות סביב בית הקפה וגילתה שעל אף שעוזר המחקר, הפוסט-דוקטורנט ואחד הדוקטורנטים כבר הלכו, שני דוקטורנטים (שאחד מהם במקרה עבד במעבדה של אן) עדיין ישבו סביב שולחן ליד הדלת והציצו לכיוונם כל כמה דקות. מצוין.

היא נשענה על הדלפק והרימה את מבטה אל אדם. תודה לאל שהדבר הזה יהיה עשר דקות בשבוע, או שהיא תפתח התכווצות שרירים קבועה בצוואר.
 "איפה נולדת?" היא שאלה.

"זאת עוד אחת מהשאלות שיכולות להופיע בתשואל הגרין קארד שלך לזוגות נשואים?"

היא צחקקה. הוא חיך בתגובה כאילו היה לו נעים שהצליח להצחיק אותה. אבל בטח הייתה לו סיבה אחרת.

"הולנד. בהאג."

"אה."

גם הוא נשען על הדלפק, ממש מולה. "למה 'אה'?"
 "לא יודעת." אוליב משכה בכתפיה. "אני מניחה שציפית לשימוע... ניו יורק? או אולי קנזס?"

הוא הניד בראשו. "אמא שלי הייתה שגרירת ארצות הברית בהולנד."

"וואו." מוזר לרמיין שלאדם הייתה אמא. משפחה. שלפני שהיה גבוה ומפחיד וידוע לשמצה, הוא היה ילד. אולי הוא דיבר הולנדית. אולי הוא אכל דג מלוח מעושן לארוחת בוקר. אולי אמא שלו רצתה שילך בעקבותיה ויהפוך לדיפלומט אבל האישיות הזוהרת שלו פרצה החוצה והיא ויתרה על החלום. אוליב גילתה שדווקא מסקרן אותה לגלות עוד על ילדותו וזה היה... מוזר. מאוד מוזר.

"בבקשה." המשקאות שלהם הופיעו על הדלפק. אוליב אמרה לעצמה שזה לא עניינה איך שהבריסטה הבלונדינית הסתכלה על אדם כשהסתובב כדי להביא מכסה לכוס שלו. היא גם הזכירה לעצמה

שסקרנית ככל שתהיה לגבי אימו הדיפלומטית, כמה שפות הוא דובר ואם הוא אוהב צבעונים, כל זה היה מידע שחרג משמעותית מההסכם שלה.

אנשים ראו אותם יחד. הם יחזרו למעבדות שלהם ויספרו סיפורים לא סבירים על ד"ר אדם קרלסן והסטודנטית האקראית וחסרת הייחוד שראו איתו. הגיע הזמן שאוליב תחזור למחקר שלה.

היא כחכחה בגרונה. "אוקיי. זה היה נחמד." הוא הרים את מבטו מהכוס בהפתעה. "הדייט המזויף ברביעי נגמר?"

"כן. יופי של עבודה חבר'ה, עכשיו לכו להתקלח. משוחררים עד השבוע הבא." אוליב נעצה את הקשית בשתייה שלה ושלתה לגימה, הסוכר התפוצץ בפיה. מה-שזה-לא-היה שהזמינה היה טעים עד כדי גועל. היא כנראה מפתחת סכרת תוך כדי שתייה. "נתראה –"

"איפה את נולדת?" שאל אדם לפני שהספיקה ללכת. אה. אז הם עדיין עשו את זה. הוא כנראה רק ניסה להיות מנומס, ואוליב נאנחה, וחשבה בכמיהה על שולחן המעבדה שלה. "טורונטו." "נכון. את קנדיית, הוא אמר, כאילו כבר ידע.

"כן."

"מתי עברת לפה?"

"לפני שמונה שנים. ללימודים."

הוא הנהן, כאילו הוא מאחסן את המידע במוחו. "למה דווקא בארצות הברית? בקנדה יש אוניברסיטאות מצוינות."

"קיבלתי מלגה מלאה." זאת הייתה האמת. גם אם לא כל האמת.

הוא שיחק במחזיק הכוסות מקרטון. "את חוזרת הביתה הרבה?" "לא ממש, לא." אוליב ליקקה קצת קצפת מהקש שלה. היא

הופתעה כשהוא הסיט ממנה את מבטו מיד.

"את מתכוונת לחזור הביתה כשתסיימי ללמוד?"

היא התכווצה. "לא אם זה תלוי בי." היו לה הרבה זיכרונות כואבים מקנדה ומהמשפחה שלה, האנשים שרצתה שיהיו בסביבה היו

אן ומלקולם, שניהם אזרחי ארצות הברית. אוליב ואן כרתו ברית, לפיה אם אוליב תהיה על סף אובדן הוויזה שלה, אן תתחתן איתה. במחשבה לאחור, כל מערכת היחסים המזויפת הזאת עם אדם תהיה תרגול מצוין לרגע שבו אוליב תתחיל באמת לרמות את המחלקה לביטחון המולדת של ארצות הברית.

אדם הנהן ולגם מהקפה שלו. "הצבע האהוב עלייך?"
 אוליב פתחה את פיה כדי לומר לו מה הצבע האהוב עליה, שהיה הרבה יותר טוב מהצבע שלו ואז... "אוף."
 הוא זרק לה מבט מבין. "קשה, נכון?"
 "יש כל-כך הרבה צבעים טובים."
 "נכון."
 "אני אבחר כחול. כחול בהיר. לא, רגע!"
 "הממ."

"בוא נגיד לבן. אוקיי, לבן."
 הוא נקש בלשונו. "את יודעת, אני לא חושב שאני יכול לקבל את התשובה הזאת. לבן הוא לא באמת צבע. יותר כמו כל הצבעים ביחד –"

אוליב צבטה אותו בחלק העבה ביותר של האמה.
 "אאוץ", אמר, אף שבכירור לא כאב לו. בחיוך ערמומי הוא נופף לה לשלום ופנה לעבר בניין הביולוגיה.
 "היי, אדם?" היא קראה אחריו.
 הוא עצר והסתובב אליה.
 "תודה שקנית לי אוכל לשלושה ימים."
 הוא היסס ואז הנהן פעם אחת. הדבר הזה שעשה עם הפה שלו – הוא בטוח חייך אליה מלמעלה. נראה קצת כנוטר טינה, אבל עדיין.
 "העונג כולו שלי, אוליב."

היום, 14:40

מאת: Tom-Benton@harvard.edu

אל: Olive-Smith@stanford.edu

נושא: השב: פרויקט סינון לסרטן הלב

אוליב, הטיסה שלי נוחתת ביום שלישי אחה"צ. מה את אומרת שניפגש ביום רביעי בסביבות שלוש במעבדה של אייסגו אסלאן? השותף שלי יעזור לי למצוא את המקום.

ט.ב.

נשלח מהאייפון שלי

אוליב איחרה גם לדייט-המזויף-ברביעי השני שלה, אבל מסיבות שונות – כולן קשורות לטום בנטון.

קודם כול, היא לא התעוררה בזמן מפני שנשארה ערה עד מאוחר כדי לעשות חזרות על איך היא תספר לו על הפרויקט. היא חזרה על הנאום שלה כל-כך הרבה פעמים עד שמלקולם התחיל לסיים את המשפטים בשבילה, ואז בשעה אחת בלילה, הוא זרק עליה נקטרינה והתחנן שתלך להתאמן בחדרה. וזה מה שהיא עשתה, עד שלוש לפנות בוקר.

ואז, בבוקר, היא קלטה שתלבושת המעבדה הרגילה שלה (טייץ, חולצת ריצה מסמורטטת וגולגול מכולגן מאוד מאוד) כנראה לא תשרד "עמיטה עתידית מוערכת" לד"ר בנטון, ובילתה זמן מוגזם ביותר במציאת משהו מתאים ללבוש. להתלבש להצלחה וכל זה.

לכסוף, היא קלטה שאין לה מושג איך ד"ר בנטון – כנראה האדם החשוב ביותר בחייה באותו רגע וכן, היא הייתה מודעת לכמה עצוב זה נשמע אבל החליטה לא להתעכב על הנושא – בכלל נראה. היא חיפשה אותו בגוגל בטלפון שלה ומצאה שהוא איפשהו בשנות

השלושים המאוחרות שלו, בלונדיני עם עיניים כחולות, ושהיו לו שיניים לבנות מאוד וישרות מאוד. כשהגיעה לסטארבקס שבקמפוס, אוליב לחשה לתמונת הפרופיל שלו באתר של הרוארד, "בבקשה תן לי לבוא לעבוד במעבדה שלך." ואז היא הבחינה באדם.

היום היה מעונן שלא כרגיל. אומנם עדיין אוגוסט, אבל התחושה הייתה כאילו הם בשלהי הסתיו. אוליב הציצה לכיוונו ומייד ידעה שהוא במצב רוח גועלי ביותר. השמועה שהייתה עליו כאילו הטיח צלוחית פטרי בקיר משום שהניסוי שלו לא הצליח או כי מיקרוסקופ האלקטרונים דרש תיקון או כי משהו חסר-חשיבות אחר התרחש עלתה מייד במוחה. היא שקלה להתחבא מתחת לשולחן.

זה בסדר, היא אמרה לעצמה. זה שווה את זה. היחסים עם אן חזרו לקדמותם. טובים יותר מקדמותם, אפילו: היא וג'רמי יצאו רשמית, ובסוף השבוע האחרון אן הופיעה לערב הבירה ומרשמלו שלהן בטייץ וסוודר אמ-אייטי גדול ממידותיה שבלי ספק שאלה ממנו. כשאוליב אכלה ארוחת צוהריים עם שניהם לפני כמה ימים, זה אפילו לא היה מוזר. ובנוסף, הדוקטורנטים משנה ראשונה, שנייה ואפילו שלישית כל-כך פחדו מה"חברה" של אדם קרלסן עד שלא העזו לגנוב את הפיפטות של אוליב, מה שאמר שהיא כבר לא הייתה צריכה להחביא אותן בתיק שלה ולקחת אותן הביתה בסופי השבוע. והיא הרוויחה אוכל מצוין מהדבר הזה. היא תוכל לסבול את אדם קרלסן – כן, אפילו במצב הרוח השחור משחור שלו – למשך עשר דקות בשבוע, לפחות. "היי." היא חייכה. הוא הגיב במבט שנטף עצבים וזעם קיומי.

אוליב נשמה עמוק כדי להתייצב ולהתחזק. "מה שלומך?" "בסדר." נימת קולו הייתה עניינית, הבעתו מתוחה מהרגיל. הוא לבש חולצת משבצות אדומה וג'ינס ונראה יותר כמו חוטב עצים מאשר חוקר הבוחן את מסתריה של הביולוגיה החישובית. היא לא הצליחה להתעלם משרירי הכולטים ותהתה שוב אם בגדיו נתפרים במיוחד בשבילו. שיערו היה עדיין מעט ארוך אבל קצר יותר מאשר בשבוע שעבר. זה היה מעט סוריאליסטי שהם היו בשלב שבו היא הצליחה לעקוב אחרי מצבי הרוח שלו וגם אחרי התספורת שלו.

"מוכן לקנות קפה?" היא אמרה בעליזות.

הוא הנהן בחוסר ריכוז, כמעט בלי להסתכל עליה. דוקטורנט שנה חמישית שישב בשולחן מאחור הציץ לעברם והעמיד פנים שהוא מנקה את מסך המחשב הנייד שלו.

"סליחה שאיחרתי קצת, פשוט –"

"זה בסדר."

"היה לך שבוע מוצלח?"

"בסדר."

"אוקיי. "אהמ... עשית משהו כיף בסוף השבוע?"

"עבדתי."

הם נעמדו בתור כדי להזמין ואוליב בקושי הצליחה להתאפק ולא להיאנח. "מזג האוויר נחמד, נכון? לא חם מדי." הוא נהם בתגובה.

זה התחיל להיות קצת יותר מדי. היה גבול למה שאוליב מוכנה לעשות למען מערכת היחסים המזויפת הזאת – אפילו בשביל פרפוצ'ינו מנגו. היא נאנחה. "זה בגלל התספורת?"

השאלה תפסה את תשומת ליבו. אדם הביט עליה מלמעלה וקמט עמוק הופיע בין הגבות שלו. "מה?"

"מצב הרוח. זה בגלל התספורת?"

"איזה מצב רוח?"

אוליב החוותה תנועה גדולה לעברו. "זה. מצב הרוח הרע שלך."

"אני לא במצב רוח רע."

היא נחרה בבזז – אם כי זה כנראה לא היה המונח הנכון לצליל שהשמיעה. הוא היה חזק מדי ומלגלג מדי, קרוב יותר לצחוק. נחצחוק. "מה?" הוא הזעיק את פניו בחוסר התרשמות מהנחצחוק שלה.

"נו ברצינות."

"מה?"

"אתה נוטף מצב רוח רע."

"אני לא." הוא נשמע כועס, ומסיבה כלשהי זה נגע לליבה.

"אתה כן. ראיתי את הפרצוף שלך ומייד ידעתי."

"לא נכון."

"דווקא כן, ידעתי. אבל זה בסדר. מותר לך להיות במצב רוח רע."
 התור שלהם הגיע אז היא צעדה לפנים וחיכה אל הקופאי.
 "בוקר טוב, אני רוצה לאטה דלעת. ודייניש גבינת שמנת. כן, זה, תודה. והוא" – היא סימנה לעברו של אדם באגודלה – "הוא ישתה תה קמומיל. בלי סוכר," היא הוסיפה בעליזות. ומייד התרחקה כמה צעדים הצידה, בתקווה להימנע מנזק למקרה שאדם יחליט לזרוק עליה צלחת פטרי. היא הופתעה כשהוא הושיט בשלווה את כרטיס האשראי שלו לבחור שמאחורי הדלפק. באמת, הוא לא היה גרוע כמו שכולם תיארו אותו.

"אני שונא תה," הוא אמר. "וקמומיל."

אוליב חייכה אליו חיוך רחב. "חבל."

"מתחכמת."

הוא נעץ את מבטו קדימה אבל היא הייתה כמעט בטוחה שהוא עמד לחייך. אפשר היה להגיד עליו הרבה דברים אבל לא שאין לו חוש הומור.

"אז... לא התספורת?"

"הממ? אה, לא. האורך שלו היה מוזר. הפריע לי בריצה."

אה. אז הוא היה אצן. כמו אוליב. "אוקיי. יופי. כי זה לא נראה

כל-כך גרוע."

זה נראה טוב. בעצם, ממש טוב. אתה כנראה אחד הגברים היפים ביותר שדיברתי איתם בשבוע שעבר אבל עכשיו אתה נראה עוד יותר טוב. לא שאכפת לי מהדברים האלה. לא אכפת לי בכלל. אני בקושי שמה לב לגברים, אני לא בטוחה למה אני בכלל שמה לב אליך, או לשיער שלך, או לבגדים שלך, או לכמה גבוה ורחב אתה. אני באמת לא קולטת את זה. אף פעם לא אכפת לי. בדרך כלל. אוף.

"אני..." הוא נראה מובך לרגע, שפתיו נעו בלי קול בזמן שניסה למצוא תגובה הולמת. ואז משום מקום, הוא אמר, "דיברתי עם ראש המחלקה הבוקר. הוא עדיין מסרב לשחרר את כספי המחקר שלי."

"אה." היא הטתה את ראשה הצידה. "חשבתי שהם לא אמורים להחליט עד תחילת ספטמבר."

"נכון. זאת הייתה פגישה לא רשמית, אבל הנושא עלה. הוא אמר שהוא עדיין עוקב אחרי המצב."

"הבנתי." היא המתינה שימשיך. כשהתברר שזה לא יקרה, היא שאלה, "עוקב... איך?"

"לא ברור." היא ריחמה עליו. באמת. אם היה משהו שאוליב הייתה יכולה להזדהות איתו, זה מחקר מדעי שנתקע בפתאומיות בגלל מחסור במשאבים. "זה אומר שלא תוכל להמשיך את המחקר שלך?"

"יש לי מענקים אחרים."

"אז... הבעיה היא שלא תוכל להתחיל מחקרים חדשים?"

"אני יכול. הייתי צריך לארגן דברים מחדש אבל כנראה אוכל להרשות לעצמי להתחיל גם מחקרים חדשים."

אה? "הבנתי." היא כחכחה בגרונה. "אז... תן לי להבין. נשמע כאילו שסטנפורד הקפיאה את הכספים שלך בגלל שמועות, ואני מסכימה שזה מהלך מגעיל. אבל נשמע גם שאתה יכול להרשות לעצמך לעשות את מה שהתכוונת לעשות, אז... זה לא סוף העולם?"

אדם נעץ בה מבט נעלב, ונראה לפתע כועס עוד יותר.

אוי ואבוי. "שלא תבין אותי לא נכון, אני מבינה את הרעיון וגם אני הייתי כועסת. אבל יש לך, כמה מענקים אחרים? בעצם, אל תענה. אני לא בטוחה שאני רוצה לדעת."

בטח היו לו חמישה-עשר. גם הייתה לו קביעות ועשרות פרסומים, וכל מיני תורמים שהוזכרו באתר שלו. שלא לדבר על העובדה שהיא קראה בקורות החיים שלו שהוא החזיק בפטנט. לאוליב, מצד שני, היו חיקויי ריאגנטים זולים ופיפטות ישנות שנגנבו לעיתים קרובות. היא ניסתה לא לחשוב על העובדה שהוא היה הרבה לפניו בקריירה שלו, אבל היה בלתי אפשרי לשכוח כמה טוב הוא היה במה שעשה. כל-כך טוב שזה מעצבן.

"מה שאני מנסה להגיד הוא שזאת לא בעיה שאי אפשר להתגבר עליה. ואנחנו עובדים עליה. אנחנו בדבר הזה ביחד ואנחנו מראים

לאנשים שאתה מתכוון להישאר כאן לנצח בגלל החברה המדהימה שלך."

אוליב הצביעה על עצמה בהגזמה ומבטו העז עקב אחרי ידה. מן הסתם הוא לא היה טיפוס שאוהב רציונליזציה ועיבוד של רגשות. "או שאתה יכול להישאר עצבני ונוכל ללכת למעבדה שלך ולזרוק מבחנות מלאות ריאגנטים רעילים זה על זו עד שהכאב מכוויות דרגה שלישית יתגבר על המצברוח המחורבן שלך? נשמע כיף, לא?" הוא הסיט ממנה את מבטו וגלגל את עיניו, אבל היא ראתה בעיקול לחיו שהוא משועשע. כנראה בניגוד לרצונו. "את ממש חכמולוגית." "אולי, אבל אני לא זו שנהמה בתגובה לשאלה איך עבר עליי השבוע."

"לא נהמתי. ואת הזמנת לי תה קמומיל."

היא חייכה. "בבקשה."

הם שתקו לרגע והיא לעסה את הביס הראשון מהדייניש שלה. אחרי שבלעה אמרה, "אני מצטערת על הכסף שלך." הוא הניד בראשו. "אני מצטער על המצברוח." וואו. "זה בסדר. אתה ידוע במצבי הרוח שלך." "כן?"

"כן. זה סוג של הקטע שלך."

"באמת?"

"הממ."

פיו רטט. "אולי רציתי לחסוך אותם ממך."

אוליב חייכה כי זה בעצם היה דבר נחמד להגיד. והוא לא היה אדם נחמד, אבל הוא התנהג אליה יפה מאוד רוב הזמן – גם אם לא תמיד. הוא כמעט חייך אליה בחזרה ונעץ בה מבט מלמעלה, שלא ממש הצליחה לפרש אבל הוא עורר בה מחשבות מוזרות, עד שהבריסטה הניחה את המשקאות שלהם על הדלפק. פתאום הוא נראה כאילו שהוא עומד להקיא.

"אדם? אתה בסדר?"

הוא בהה בכוס שלה וצעד צעד אחד לאחור. "הריח של הדבר הזה."

אוליב שאפה עמוקות. תענוג. "אתה שונא לאטה דלעת?"
הוא קימט את אפו והתרחק עוד יותר. "דוחה."
"איך אפשר לשנוא את זה? זה הדבר הטוב ביותר שהמדינה שלך
ייצרה במאה השנים האחרונות."
"בבקשה, תתרחקי. הסירחון."
"היי. אם אני צריכה לבחור בינך לבין לאטה דלעת אולי אנחנו
צריכים לשקול מחדש את הסידור בינינו."
הוא הביט בכוס שלה כאילו הכילה פסולת רדיואקטיבית. "אולי
באמת."

הוא החזיק את הדלת פתוחה בשבילה, הם יצאו מבית הקפה
והוא השתדל לא להתקרב מדי למשקה שלה. בחוץ התחיל לטפטף.
סטודנטים מיהרו לארוז את המחשבים הניידים שלהם ואת המחברות
משולחנות הפטיו כדי להיכנס לשיעורים או לעבור לספרייה. אוליב
הייתה מאוהבת בגשם מאז שזכרה את עצמה. היא שאפה עמוקות
ומילאה את ריאותיה בריח האדמה שלאחר הגשם הראשון, כשעצרה
עם אדם מתחת לפרגולה. הוא לגם בזהירות מתה הקמומיל שלו והיא
חייכה בתגובה.

"היי", היא אמרה, "יש לי רעיון. אתה הולך לפיקניק הסתיו של
המחלקות המדעיות?"

הוא הנהן. "אני חייב. אני בוועדת האירועים והקשרים החברתיים
של המחלקה לביולוגיה."

היא צחקה בקול רם. "אין מצב."

"כן."

"אתה ברצינות התנדבת לזה?"

"זה חלק מהתפקיד. הוא עובר ברוטציה. לא הייתה לי ברירה."
"אה. זה נשמע... כיף." היא התכווצה מתוך הזדהות עם כאבו
וכמעט צחקה שוב למראה הבעת פניו המבועתת. "טוב, גם אני צריכה
להגיע. ד"ר אסלאן מכריחה את כולנו ללכת. היא אומרת שזה מעורר
קשרים בין שותפים למעבדה. אתה מכריח את הדוקטורנטים שלך
ללכת?"

"לא. יש לי דרכים מועילות יותר לאמלל את הדוקטורנטים שלי." היא צחקקה. הוא באמת היה מצחיק, בדרכו המזורה והאפלה. "אני בטוחה. בכל מקרה, הנה הרעיון שלי: כדאי לנו לבלות יחד כשאנחנו שם. מול ראש המחלקה – כי הוא תמיד 'משגיח'. אני אעפעף לך בעיניים; הוא יראה שאנחנו ממש צעד אחד לפני נישואים. ואז הוא יעשה שיחת טלפון מהירה ומשאית תבוא ותפרוק את כספי המחקר שלך במזומן ממש מול –"
 "הי, גבר!"

גבר בלונדיני התקרב לאדם. אוליב השתתקה כשאדם הסתובב לחיך אליו וללחוץ את ידו – לחיצת ידיים של חברים קרובים. היא מצמצה ותהתה אם היא מדמינת, ואז לגמה מהלאטה שלה.
 "חשבתי שתישן עד מאוחר," אמר אדם.
 "הבדלי השעות דפקו אותי לגמרי, אז החלטתי כבר לבוא לקמפוס ולהתחיל לעבוד. וגם לקנות משהו לאכול. אין לך אוכל, אחי."
 "יש תפוחים במטבח."
 "בריוק. אין אוכל."

אוליב לקחה צעד אחורה בכוונה להתנצל וללכת משם, ואז הגבר הבלונדיני הפנה את תשומת ליבו אליה. הוא נראה מוכר להפליא, אף שהיא הייתה בטוחה שלא פגשה אותו בעבר.

"ומי זו?" הוא שאל בסקרנות. עיניו היו כחולות חודרות.
 "זאת אוליב," אמר אדם. חלף רגע של דממה לאחר שאמר את שמה, שבו הוא אמור היה לפרט מאיפה הוא מכיר את אוליב. הוא לא עשה זאת והיא לא באמת הייתה יכולה להאשים אותו שהוא לא רצה למכור את השקר של מערכת היחסים המזויפת שלהם למישהו שהיה בבירור חבר טוב. היא פשוט המשיכה לחיך ונתנה לאדם להמשיך.
 "אוליב, זה השותף שלי –"

"אחי." הגבר העמיד פני נעלב. "תציג אותי בתור חבר." אדם גלגל את עיניו בשעשוע מופגן. "אוליב, זה החבר והשותף שלי. ד"ר טום בנטון."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן